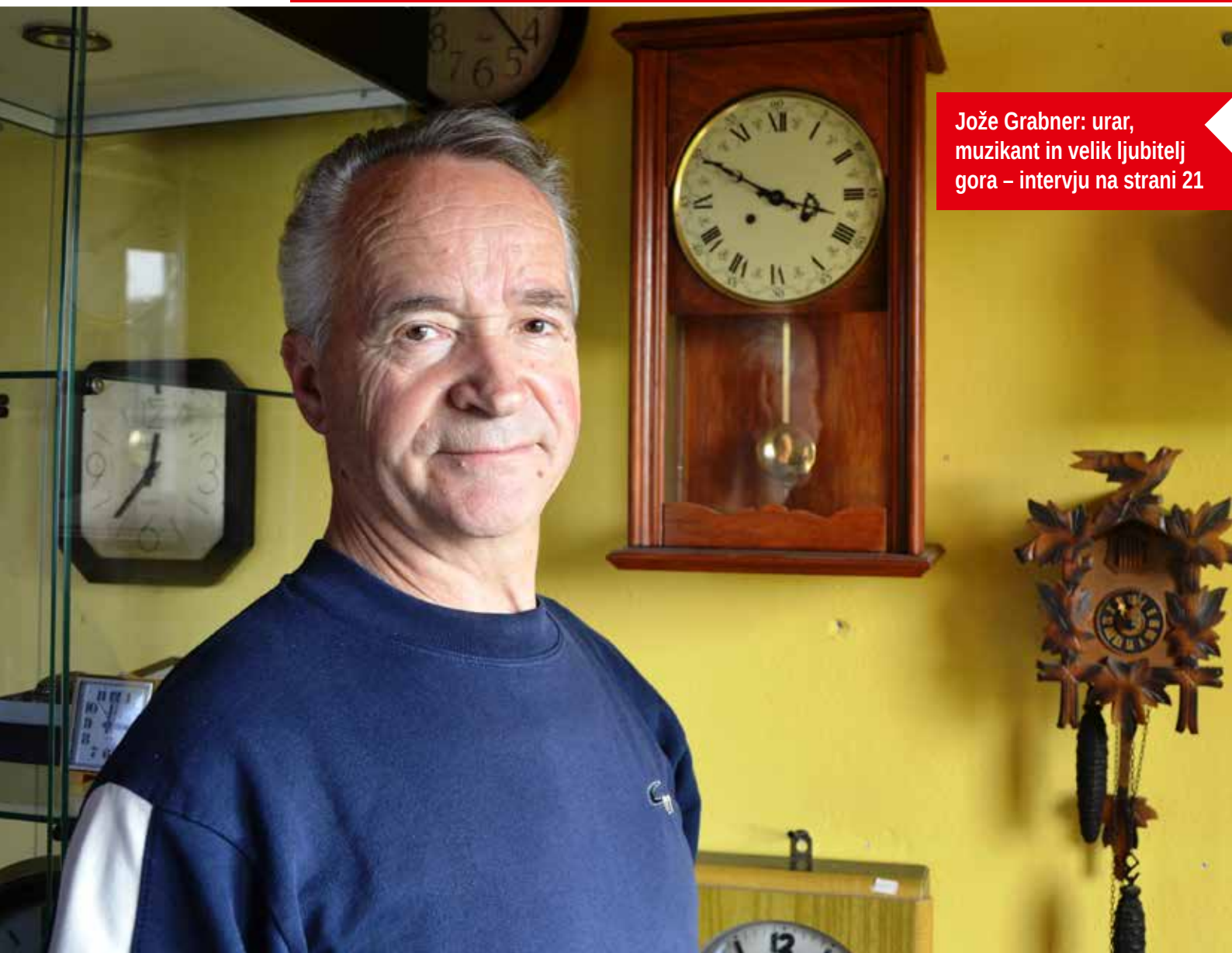

list

Revija za
kulturna in
druga
vprašanja
Občine
Šoštanj
in širše.

Jože Grabner: urar,
muzikant in velik ljubitelj
gora – intervju na strani 21

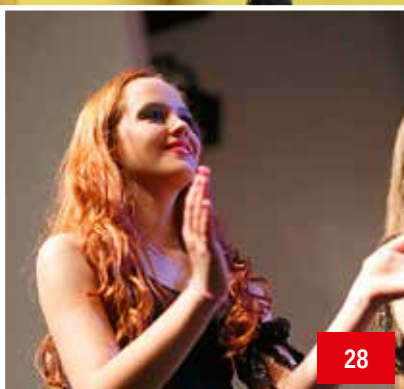
9

12

20

28

ISSN 1581-8373

9 770158 183733

Poštšina
plačana pri
pošti 3325
Šoštanj

LETO XIX
ŠT. 4
29. APRIL 2014
1,60 EUR

ČISTILNE AKCIJE V OBČINI str. 9
GABERČANI GOSTOVALI NA HRVAŠKEM str. 12
POGOVOR Z GOSTINCEM str. 20
JUKEBOX.APP str. 28

OBČINA ŠOŠTANJ

Iskrene čestitke ob 1. maju – prazniku dela.

*Župan Darko Menih, prof.,
Svet in uprava Občine Šoštanj*

Vabljeni na prvomajsko srečanje na Pristavo pod grad Forhtenek.

Izdaja

Zavod za Kulturo Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanj Kajetan Čop, direktor
Izdajanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanj Darko Menih,
župan.

Odgovorni urednik

Peter Rezman

Kritične pripombe na vsebino ali obliko Lista bodo dosegle svoj namen le, če jih boste posredovali ustno ali s kratkim sporočilom na telefon 041-987-634, ali na e-naslov peter.rezman@gmail.com.

Vodenje redakcije

Milojka Komprej

Jezikovni pregled

ZUK Rezman

Oblikovanje, prelom strani

Media Center, Marko Gorjup s.p.

Tisk

Grafika Gracer d.o.o.

Naklada

700 izvodov.

Vse sodelavce prosimo, da prispevke za LIST št. 5 (maj 2014), pošljete najkasneje do 16. maja 2014 na elektronski naslov:
list.revija@gmail.com

Oglasno trženje prostora v Listu:

Zavod TLA, e-pošta: zavod@tla.si

Foto naslovnice: Amadeja Komprej

Avtor fotografij na zadnji strani:

Jože Miklavc

Naša občina	4
-------------	---

Dogodki in ljudje	7
-------------------	---

Vila Mayer	14
------------	----

Naš čas resnice	16
-----------------	----

Napovednik	18
------------	----

Pogovor z gostincem	20
---------------------	----

Intervju	21
----------	----

Šolski list	24
-------------	----

Vrtec	26
-------	----

Podoba kulture	28
----------------	----

Zgodba	31
--------	----

Šport in rekreacija	33
---------------------	----

Cerkev	35
--------	----

Fotoreportaža	36
---------------	----

Analiza poteka intervencije v času žleda

V prostorih gasilskega doma Šoštanj so v sredo, 16. 4. zvečer pripravili analizo intervencije v času žleda, na kateri so bili občinski štab civilne zaščite, občinsko gasilsko poveljstvo, predstavniki vseh štirih gasilskih društev in župan Občine Šoštanj Darko Menih ter podžupan Viki Drev.

Vsi prisotni so se strinjali, da je intervencija zelo dobro potekala in da je odlično deloval krizni štab, v katerem so sodelovali gasilci, civilna zaščita in občina ter pogosto tudi predstavniki Elektra Celje. Menili so, da je medsebojno delovanje vseh v občini Šoštanj lahko za vzor ostali Sloveniji. Krizni štab se je sestajal dvakrat dnevno, vsak pa je po svoji strani zgledno opravljal naloge. Gasilci na terenu, civilna zaščita pri zagotavljanju pomoči s strani države, občina pa se je nemudoma odzvala z nakupom opreme. Zaradi dobrega dela vseh je intervencija dobro potekala.

Opozorili pa so tudi na nekatere pomanjkljivosti, ki bi jih veljalo v prihodnje izboljšati. Ena takšnih je sestava občinskega štaba civilne zaščite. Kot so opozorili na sredinem sestanku, so v njem predvsem gasilci, ki so bili aktivirani kot operativci v svojih društvih. Za razbremenitev dela poveljnika občinskega štaba civilne zaščite Petra Radoje so sklenili, da se prevetri občinski štab civilne zaščite, da bo lahko v morebitnih prihodnjih intervencijah deloval v popolni sestavi.

Priprava projektov za izgradnjo kanalizacije v Florjanu

Komunalno podjetje Velenje pripravlja projektno dokumentacijo za 2.200 metrov kanalizacijskih vodov za novogradnjo kanalizacije v Florjanu – od elektrarne Mežnar do avtoprevoznikstva Stropnik.

Projekt predvideva priključitev 100 populacijskih enot in izgradnjo male čistilne naprave, kapacitete od 100 – 125 enot.

Smo v fazi pridobivanja projektno-tehnične dokumentacije in pridobivanja služnosti.

Pričetek izgradnje je predviden prihodnje leto.

Sprejem za vse, ki so pomagali pri odpravi posledic žleda

Župan Občine Šoštanj Darko Menih in podžupan Viki Drev sta v Termoelektrarni Šoštanj organizirala malico v zahvalo vsem, ki so pomagali pri odpravi posledic žleda, ki je v začetku februarja prizadel tudi našo občino.

Foto: arhiv Občine

Odzvalo se je preko 100 delavcev, in sicer člani vseh štirih gasilskih društev, civilne zaščite, predstavniki Elektra Celje in koncesionarjev.

Župan se je v kratkem uvodnem nagovoru iskreno zahvalil vsem za opravljeno delo, poudaril, da brez njihove pomoči ne bi bilo moč tako hitro vzpostaviti prevoznosti cest niti električne energije. Poudaril je, da se zaveda, da so v intervenciji mnogokrat tudi svoja življenja, postavili na kocko in pomoč sosedu, prijatelju, znancu, sokrajanu... postavili pred svoje potrebe in želje.

Župan se je zahvalil tudi vsem, ki so pomagali »iz ozadja«, tu je izpostavil predvsem gasilke, ki so v gasilskih domovih skrbale, da je bila na mizi topla malica in oblačila suha. Sledil je prijeten večer ob dobri hrani, v dobri družbi in ob sproščenem klepetu.

Nedovoljeno odlaganje odpadkov pred zbirnim centrom v Šoštanju

Zbirni center za odlaganje odpadkov v Šoštanju je odprt vsako soboto od 10.30 do 12.30 ure.

V tem času lahko prebivalci Občine Šoštanj, ki pokažejo zadnjo plačano položnico za odvoz in odlaganje odpadkov (PUP Saubermacher), **brezplačno odlagajo vse vrste odpadkov.**

Kljub temu v zadnjem času izven delovnega časa nekateri pripeljejo cele priklovice odpadkov, ki jih odvržejo kar pred vrati zbirnega centra. Takšna dejanja so nedopustna in nespoštljiva. Občina Šoštanj bo zato proti vsem kršiteljem ukrepala v skladu z zakonodajo in občinskim odlokom.

Javni razpis za izvajanje šolskih prevozov

Občina Šoštanj se intenzivno pripravlja na izvedbo javnega naročila za izvajanje šolskih prevozov za naslednja štiri šolska leta, torej od 1. septembra 2014 do 31. avgusta 2018.

Ker je prostorsko občina Šoštanj zelo velika in ima razvejano cestno omrežje, za izvajanje šolskih prevozov na letni ravni namenimo blizu pol milijona evrov.

Pred izvedbo javnega naročila je občina naročila izdelavo študije varnih šolskih poti in prevozov šolskih otrok.

Pri izvajanju šolskih prevozov daje Občina Šoštanj v prvi vrsti poudarek varnosti otrok, saj je kar okrog 60 % učencev Osnovne šole Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj vozačev.

Majhen vpis otrok v POŠ Ravne

Osnovna šola Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj ima dve delujoči podružnični šoli (POŠ), in sicer v Topolšici in Ravnah. Status začasnega zaprtja imata podružnici v Belih Vodah in v Zavodnju.

Za šolsko leto 2014/2015 so se v POŠ Ravne vpisali le štirje otroci, minimalno število otrok, ki ga še odobri pristojno ministrstvo za delovanje podružnične šole je pet. Toliko otrok šolo v Ravnah obiskuje letos.

Občina Šoštanj si sicer želi ohraniti podružnico v Ravnah, zato se z zaprtjem še ene podružnice ne želimo prenačrtati. Pred tem bomo preučili različne možnosti in opravili sestanek s krajanji Raven, ki ga načrtujemo 8. maja. Takrat bo tudi več znanega o usodi ravenske šole.

Komunalno podjetje Velenje

17. marca so na novinarski konferenci predstavili poslovanje Komunalnega podjetja Velenje v lanskem letu. Poleg župana Mestne občine Velenje Bojana Kontiča in direktorja Komunalnega podjetja Velenje (KPV) dr. Uroša Rotnika so na novinarski konferenci sodelovali tudi predsednica Skupščine Komunalnega podjetja Velenja Andreja Katič, predsednik Nadzornega sveta Komunalnega podjetja Velenje Franc Sever, vodja Urada za komunalne dejavnosti Mestne občine Velenje Anton Brodnik in nekateri drugi.

Gradnja osrednjega čistilnega objekta za pitno vodo Šaleške doline na Grmovem vrhu napreduje po načrtih. Foto: Jože Miklavc

Komunalno podjetje Velenje zagotavlja oskrbo prebivalcev in gospodarstva s komunalnimi dobrinami ter širjenje dostopnosti do komunalnih dobrin ter storitev z izgradnjo omrežja v Mestni občini Velenje, Občini Šoštanj in Občini Šmartno ob Paki in delih sosednjih občin. Župan Mestne občine Velenje Bojan Kontič je, kot so zapisali v sporočilu za javnost, v imenu vseh treh občin izrazil zadovoljstvo nad poslovanjem Komunalnega podjetja v preteklem letu. Ob tej priložnosti je direktorju Komunalnega podjetja Velenje dr. Urošu Rotniku tudi čestital za uspeh. Povedal je, da si bo Mestna občina Velenje prizadevala, da bo delovanje KPV uspešno in da bo tudi v prihodnje ohranjalo visok standard brez obremenjevanja občanov in občanov »naše občine«. Dr. Uroš Rotnik je predstavil poslovanje KPV. Ter ob tem povedal, da je podjetje leto 2013 zaključilo z dobičkom 58.588 evrov. V javni vodooskrbni sistem KPV je skupaj v vseh treh občinah priključenih 43.632 prebivalcev (96,3 %), v sistem odvajanja in čiščenja odpadne vode pa 35.162 prebivalcev (77,6 %). Predstavil je zelo pomembna kohezijska projekta v Šaleški dolini, projekt Celovite oskrbe s pitno vodo in projekt odvajanja in čiščenja odpadne vode ki sta v izgradnji. Navedel je tudi druge investicije, ki jih je KPV izvedlo v preteklem letu ter poslovni plan za letošnje. Po informaciji Rotnika v letu 2014 ne predvidevajo nobenih sprememb za vodne in toplotne dejavnosti KPV, pri oskrbi s plinom pa lahko prihaja do sprememb v ceni zaradi sprememb cen pri dobavitelju. Predsednica Skupščine Komunalnega podjetja Velenje Andreja Katič je povedala, da skupščino sestavljajo trije člani, predstavniki vseh treh občin, ki s KPV dobro sodelujejo in so z vodenjem in delom zadovoljni. Franc Sever, predsednik Nadzornega sveta KPV je takšno oceno le še potrdil in dodal, da je nadzorni svet z delovanjem zadovoljen ter da je preglednost nad delovanjem podjetja dobra.

JOŽE MIKLAVC

Brezplačno svetovanje s področja arhitekture in prostora na Občini Šoštanj

Verjetno je marsikdo, ki se je odločil za novogradnjo ali prenovo stanovanja oziroma hiše, pri tem naletel na celo vrsto vprašanj, na katera ni našel odgovora.

Prav za reševanje tovrstnih zagat sta v prostorih Občine Šoštanj vsako sredo na voljo arhitektki Mateja Kumer, mag. inž. arh., in Urška Delopst, mag. inž. arh., ki brezplačno svetujeta in odgovarjata na najrazličnejša vprašanja s področja arhitekture in prostora.

Svetovanje je namenjeno fizičnim osebam, predvsem prebivalcem

občine Šoštanj, področje, ki ga pokrivata, pa je zelo široko. Vprašate lahko karkoli v zvezi z arhitekturo in prostorom. Oglasite se, če vas zanima kaj s področja gradnje; od osnovnih informacij, kje je sploh možno graditi, do legalizacije črnih gradenj, za katere objekte potrebujete zgolj enostavno gradbeno dovoljenje, kako se lotiti prenove objektov pod spomeniškim varstvom, kako je z energetskimi izkaznicami in podobno.

Nudita tudi nasvete pri nakupu ali prodaji nepremičnin – kaj je vredno kupiti in kaj ne, kaj narediti, da bi bila nepremičnina, ki jo prodajate, bolj privlačna. »Z majhnimi lepotnimi popravki lahko nepremičninam dvignemo vrednost,« hitro da nasvet Urška Delopst.

Zanimiva tema so tudi fasade. Svetujeta glede prijave na razpise za pridobivanje nepovratnih sredstev, glede barv, s sabo imata tudi barvne skale različnih proizvajalcev fasad. Pomagata tudi pri izbiri izvajalcev in proizvajalcev, predvsem pri prvih se orientirata na lokalno okolje.

Nadalje svetujeta glede notranje opreme. Tudi tu so barve zelo pomembne. »Zagovarjam bolj umirjene tone s poudarki. Blazino lahko zamenjaš tudi vsak dan, stene ne moreš neprestano beliti,« pojasni Mateja Kumer.

Posebno pozornost posvečata opremljanju stanovanj, ki so prijazni starejšim. Dom za varstvo odraslih ni vedno najboljša rešitev. Preureditev doma je cenejša in za starejše osebe bolj prijetna, saj si vsakdo želi ostati v domačem okolju. Zelo pomembna je tudi zunanja ureditev vsake hiše oz. objekta. Če se pri tem znajdete v zagati, lahko vprašate, kako je s tlakovanjem, zasaditvijo in podobno.

Do sedaj sta imeli že kar nekaj obiskovalcev. Vsakemu skušata odgovoriti na licu mesta. Če je vprašanje zelo specifično, odgovore pripravita in jih posredujejo naknadno. Odgovore na vprašanja v zvezi z arhitekturo in prostorom dobite v sejni sobi v prvem nadstropju občinske stavbe vsako sredo med 15.30 in 16.30 uro.

TJAŠA REHAR, UNIV. DIPL. NOV.,
VIŠJI SVETOVALEC ZA ODOSE Z JAVNOSTMI

Kazniva dejanja

Dne 18.3.2014 nas je občan Gaberk obvestil, da so mu izpred hiše Gaberke 77, odtujili motorno kolo znamke Husquarna 250. Ugotovljeno je bilo, da je neznan storilec tega dne med 08. in 11. uro odtujil omenjeno kolo in lastnika oškodoval za najmanj 2500 EUR.

Dne 18. 3. 2014 se je na PP Velenje zglasila občanka Belih vod in povedala, da njen oče že dlje časa grdo ravna z njeno mamo. Nad njo izvaja fizično in psihično nasilje. Ugotovili smo okoliščine, na podlagi katerih smo storilcu izrekli ukrep prepovedi približevanja, svoje ravnanje pa bo moral zagovarjati na sodišču.

Dne 21.3.2014 smo bili iz Splošne bolnišnice Celje obveščeni, da so k njim pripeljali delavca, ki je padel in se poškodoval na območju TEŠ-a. V razgovorih smo ugotovili, da je delavec delal na višini 28 m. Ob tem je stopil v luknjo na tleh in si poškodoval nogo. Tuja krivda je izključena, poškodovani pa je pri tem utrpel lahko telesno poškodbo.

Dne 24.3.2014 se je v policijski pisarni v Šoštanju zglasil krajan Šoštanja in prijavil, da ga je pred dnevi močno udaril ženin brat. Ugotovili smo, da je med prijaviteljem in osumljenim prišlo do spora glede neurejenih družinskih razmer. Ob tem je osumljeni stopil v bran svoji sestri ter prijavitelja udaril v obraz. Prijavitelj je ob tem utrpel lahke telesne poškodbe, zdravniško pomoč pa je moral iskati v bolnišnici.

Dne 24. 3. 2014 nas je poklical krajan Metleč in prijavil poskus vloma v stanovanjsko hišo. Opravili smo ogled kraja dejanja, z zbiranjem obvestil v smeri odkritja storilca še nadaljujemo.

Dne 26. 3. 2014 smo morali posredovati v Ravnah pri Šoštanju, kjer je prišlo do spora med bratoma zaradi raztrosa gnojila. Ob tem je eden od bratov protestiral nad ravnanjem drugega ter s palico udaril po traktorju. Spor bosta reševala na sodišču.

Dne 26. 3. 2014 smo bili obveščeni o protipravnem ravnanju otroka na igrišču v Šoštanju. Slednji je vrtel verigo v smeri drugih otrok, ki so se tam igrali in ogrožal njihovo varnost. Zbrana so bila obvestila od prisotnih na igrišču ter staršev omenjenega otroka, svoje ravnanje pa bo moral razložiti tudi na centru za socialno delo v Velenju.

Dne 9.4.2014 smo bili obveščeni o vlamu v kontejner na gradbišču novega vrtca v Šoštanju. NN storilec si je iz kontejnerja protipravno prilastil za najmanj 15.000 EUR vredno orodje. Za storilcem še poizvedujemo.

Dne 9.4.2014 se je na PP Velenje zglasil krajan Florjana in zaskrbljen prijavil, da pogreša svojo mladoletne hči. Po prijavi smo pričeli z zbiranjem obvestil in objavo podatkov o pogrešani v medijih. Isti dan so dekle našli v Slovenj Gradcu. Svoje ravnanje bo tako morala razložiti tudi na Centru za socialno delo Velenje.

Dne 15.4.2014 smo bili obveščeni o vlamu v stanovanjsko hišo v Topolšici. Ugotovili smo da je NN storilec dopoldne vlomil v hišo. Lastnika je oškodoval za najmanj 4.000 EUR.

JRM

Dne 19.3.2014 smo v Šoštanju med postopkom krajanu zasegli posušene rastlinske delce, za katere sumimo, da so prepovedana droga. Zasežene predmete smo odstopili v analizo. Po prejtem rezultatu pa zoper kršitelja sledi Odločba o prekršku.

Dne 21.3.2014 je na 113 poklical predsednik društva iz Šoštanja. Ob tem je prijavil, da v prostorih NN osebe kadijo prepovedano drogo. Ob prihodu na kraj kršiteljev nismo mogli identificirati, z zbiranjem obvestil nadaljujemo.

Dne 29. 3. 2014 smo ponovno v Šoštanju zasegli posušene rastlinske delce, za katere sumimo, da so prepovedana droga. Zasežene predmete smo odstopili v analizo. Po prejtem rezultatu pa zoper kršitelja sledi Odločba o prekršku.

Dne 2. 4. 2014 nas je krajan Šoštanja obvestil, da ne more spati zaradi hrupa. Motilo ga je vpitje oseb, ki so bili na obisku pri stanovalcu na naslovu Kajuhova 11, Šoštanj. Na kraju smo ugotovili, da je bila pri stanovalcu Kajuhove 11 na obisku večja skupina mladostnikov, ki so tam popivali. Ob tem je prišlo do kršitve javnega reda in miru ter nato pretepa. Zoper enega kršitelja smo izdali plačilni nalog, enega pa smo morali pridržati do staznitve. Tudi ta je ob tem prejel plačilni nalog.

Dne 10. 4. 2014 se je v policijski pisarni v Šoštanju zglasil krajan Šoštanja in prijavil, da ga je na domu obiskal znanec, kateremu dolguje denar. Med pogovorom je prišlo do prepira. Kršitelju bo izdana Odločba o prekršku.

Dne 11.4.2014 smo morali ponovno intervenirati na naslovu Kajuhova 11, Šoštanj. Tokrat je intervencijo policije želela obiskovalka na naslovu, ker naj bi jo nadlegoval in ustrahoval stanovalec. Na kraju smo zbrali obvestila, domnevemu kršitelju je bil izdan plačilni nalog.

CPP

Dne 17. 3. 2014 smo kontrolirali voznico iz Lokovice. Pri kontroli je bilo ugotovljeno, da je vozila brez voznškega dovoljenja. Ob tem smo ji po določilih 23.čl. ZPrCP zasegli vozilo, svoje ravnanje pa bo morala obrazložiti tudi na sodišču.

Dne 20. 3. 2014 nas je obvestil krajan Šoštanja, da se je pri TUŠ-u v Šoštanju zgodila prometna nezgoda. Na kraju smo ugotovili, da voznik pri svoji vožnji ni prilagodil hitrosti vožnje, prav tako pa se je tudi pokazalo, da je vozil pod vplivom alkohola. V nezgodi je bila povzročena materialna škoda, voznik pa je dobil lahke telesne poškodbe. Svoje dejanje bo opravičeval pri sodniku.

Dne 29. 3. 2014 smo bili obveščeni o prometni nezgodi na cesti med TEŠ-em in Premogovnikom Velenje. Z ogledom kraja smo ugotovili, da je bilo v nezgodi udeleženo eno vozilo in sicer zaradi vožnje preblizu desnega roba ceste. Ob tem so bili potniki v vozilu lahko telesno poškodovani.

Glede na povečano število zasegov prepovedanih drog smo zbrali dodatna obvestila in ugotovili, da se s prodajo ukvarja mladoletni Šoštančan. Pri omenjenemu smo opravili hišno preiskavo in mu zasegli prepovedano drogo. Svoje ravnanje bo zagovarjal na sodišču.

PRIPRAVIL:

VODJA POLICIJSKEGA OKOLIŠA
ZORAN STOJKO KREVZEL

V spomin

Erika Cverlin (28.2.1934 - 6.3.2014)

Iz naše sredine je odšla učiteljica v pokoju, prevajalka, športnica, članica lovske družine, sosedin in dobra prijateljica Erika Cverlin.

Nedolgo tega sem jo obiskal s prijateljem iz Berlina, ko je bil ta v Sloveniji. Ob srečanjih je Erika s šarmom in humorjem vedno pridala kanček optimizma, kot jedi, ki ji manjka še ščepec, nekaj tistega zaradi česar je dobra, ali tople besede, zaradi katerih so te imeli tvoji učenci radi. Zato so bila naša srečanja lepa. Povabilu na krajši potep v Savinjsko dolino se je prijazno odrekla zaradi krhkega zdravja. Tako sva odšla, ne misleč na to, da se ne vidimo več.

Erika Cverlin je bila rojena leta 1934 v Mariboru v družini Srečka Majerja, predmetnega učitelja in Marije Majer, ki je bila akademsko izobražena pianistka. V družini so bili rojeni štirje otroci, starejša sestra in brat, Erika ter mlajša sestra. Leta 1935 se je družina preselila v Šoštanj, kjer je oče dobil službo kot ravnatelj obrtne šole. Erika je končala obrtno šolo, deloma v času okupacije in štiriletno nižjo gimnazijo in obenem obiskovala glasbeno šolo, kjer se je učila igranja harmonike in klavirja. Po nižji gimnaziji se je vpisala na učiteljske v Celju, kamor se je vsakodnevno vozila z vlakom. V šoli ni bilo malice, zato jo je prinesla s sabo od doma, spominjala se je, kako jo je velikokrat delila s sošolci, predvsem tistimi, ki so stanovali v internatu. Erika je učiteljske rada obiskovala, v prostem času se je udeleževala treningov košarke in trenirala atletiko na Celjskem Kladivarju.

Po končanem učiteljskem je sprva tri leta poučevala na obrtni šoli v Šoštanju, nato pa nekaj let na razredni, kasneje na predmetni stopnji osnovne šole do upokojitve leta 1991. V poklicu, ki ga je imela rada, je uživala in znala hitro navezati stik z otroci. Ob delu se je izobraževala in končala študij pedagogike in likovne pedagogike v Mariboru. Zaradi dobrega znanja nemščine je opravila tudi državni izpit za prevajalca in sodelovala pri prevajanju knjig, dokumentacije itn. Tako je od leta 1960 do 1969 poučevala

nemščino na osnovni šoli v Šmartnem ob Paki. Na osnovni šoli Biba Röcka v Šoštanju je 15 let vodila otroški pevski zbor, za kar je dobila tudi priznanja. Na predmetni stopnji je poučevala tudi glasbeni pouk in učence pripravljala na republiška glasbeni tekmovanja na temo »glasbeniki sveta«, kjer so učenci dosegali lepe uspehe. Skoraj 20 let je v času zimskih počitnic vodila smučarske tečaje, v času poletnih počitnic je kot plavalni učitelj vodila tečaje za otroke na šoštanjskem bazenu ter nekaj let vodila poletne kolonije za otroke staršev zaposlenih v šoštanjski termoelektrarni. Na šoli je bila tudi predsednica varčevalcev in za uspešno delo prejela Vošnjakovo priznanje. V tem obdobju je postala tudi članica Banke Slovenije in to delo opravljala 12 let. Na šoli je 17 let vodila Pionirsko organizacijo in preko nje prišla v stik z materjo Karla Destovnika Kajuha. Na pobudo Matjaža Natka, takratnega ravnatelja, je OŠ Biba Röcka ena prvih v Sloveniji organizirala šolo v naravi. Načrt in vsebino šole v naravi je Erika pripravila sama in predvidela namestitve v podružnični šoli v Belih Vodah. Iz prostovoljnih prispevkov staršev so nakupili hrano in se s 27 učenci odpravili na pot. Tega leta je bilo veliko snega zato so smuči in nahrbtnike naložili na traktor, otroke pa so z osebnimi vozili prepeljali v Bele Vode. Stanovali so v šolski avli, uredili dnevne obveznosti in pouk. Šola v naravi je bila takrat novost, zato je v Bele Vode prišla šolska inšpekcija iz Ljubljane. Po ogledu je pohvalila njihovo vzorno in disciplinirano delo, ki je bilo organizirano tako, da so učenci po šolskih obveznostih ob pomoči dveh učiteljev smučali na bližnjem smučišču, ki je imelo žičnico.

Leta 1982 je Erika stopila v Lovsko družino Smrekovec. Lovcem se ni pridružila zaradi zbiranja trofeje, predvsem je bila rada v naravi, sodelovala pa je tudi pri izdelavi knjig za šolske hranilnice in lovske družine. Na željo upravnega odbora Lovske zveze Celje je eno leto obiskovala predavanja na biotehniški fakulteti in opravila izpit, po katerem je lahko predavala na tečajih za lovske pripravnike in gozdne čuvaje. Ob koncu tečaja so tečajniki opravljali izpit. Zaradi uspešnega dela jo je Lovska zveza nagradila s priznanjem za vzornega predavatelja.

Foto: osebni arhiv

V zakonu Erike in Gabra Cverlin sta bila rojena hči Doroteja in sin Ado, z leti pa trije vnuki in pravnuki. Zaradi posledic izkopavanja premoga se je družina iz Šoštanja preselila v novo hišo v naselju Florjan pri Šoštanju. Ko je v hiši ostala sama je še vedno urejala vrt in delila sadove še posebej rada otrokom. Vsakozi je bila aktivna, ob boleznih pa je potrpežljivo prenašala bolečine in aktivno uživala v življenju. Morda sta ji prav veselje in večni optimizem prinesla lepo jesen življenja. Po besedah vnuka Aleša je letos v družinskem krogu praznovala 80. rojstni dan. »Tistega dne je izžarevala sijaj, ki jim bo ostal v spominu za vedno.«

V lepem spominu bo Erika ostala tudi vsem nam, ki smo jo poznali. Sam sem imel priložnost, da sem postal del prijaznega sodelovanja ob njenih mladostnih prijateljih Woschnaggih, Klimentih in drugih. Srečanja z Eriko so bila vedno polna optimizma in iskrenega veselja. V lepem spominu je ostala tudi otrokom, za katere je bila pravi magnet in velika prijateljica. Hvala ti mama, babica in prijateljica Erika, da smo te poznali na tvoji poti.

MIRAN APLINC

Priložnost za jutrišnji dan

Na otvoritvi drugega natečaja Hrana za zdravje in delovna mesta v vili Bianci v Velenju, je evropska poslanka Zofija Mazej Kukovič predavala o ljubezni do zemlje, zdravi prehrani in zavedanju, da lahko zemlja nudi več, kot si lahko predstavljamo. S svojo ekipo Požen' Evropa, želi z natečajem v skupni ideji povezati posameznike, ki se zavedajo možnosti in priložnosti, ki jih zemlja lahko ponudi, hkrati pa ponuja inovativno bazo za nova delovna mesta, ter podjetniške priložnosti.

»Ko sem vstopila v Evropski parlament sem razmišljala samo o tem, kako lahko nekaj spremenim na bolje. Moje delovanje v parlamentu je bilo vezano na tematike kot so zdrava hrana in skrb za zdravje,« je Mazej

Foto: Amadeja Komprej

Kukovičeva povedala v uvodnem nagovoru. Njen namen je, da lahko ljudi spodbuja k pridelavi hrane, saj je veliko ljudi danes brez dela, a v zemlji vidi priložnost. Drugi del srečanja natečaja je potekalo v obliki delavnic, ki so jih vodili strokovnjaki na svojih področjih. V delavnici pod okriljem Špele Menih Novak, Priložnost za razvoj turizma v povezavi s hrano in zdravjem so iskali priložnosti na področju turizma in naravnih danosti.

Dr. Nataša Kopušar iz inštituta za ekološke raziskave Erico je sodelujoče povabila k delavnici z naslovom Zgodba mojega vrta, katere tema je bila lokalna pridelava in zgodbe z vrtov. Kopušarjevo so v prvem natečaju prevzeli predvsem tisti, ki so ob izgubi zaposlitve svojo stisko reševali s tem, da so iskali rešitve ravno v pridelavi hrane. Dr. Borut Likar iz Fakultete za management pa je ljudi spodbujal k inovativnemu in podjetniškemu razmišljanju v delavnici, ki je nosila naslov Kar ste si od nek-daj želeli storiti pa si niste upali izvesti. Tako natečajniki, kot tudi obiskovalci so se imeli priložnost vključiti v katero izmed delavnic in s tem sodelovati v diskusijah ter izmenjavah izkušenj. Namen delavnic je vendarle bil iskanje dela, ki ga naša dežela ponuja.

AMADEJA KOMPREJ

22. redni občni zbor Kmetijske zadruga Šaleška dolina

Včetrtek, 17.4. je potekal že 22. redni občni zbor Kmetijske zadruga Šaleška dolina, katerega dnevni red je zavzemal 13 točk. V letu 2013 so se člani odbora srečali na šestih rednih, in eni izredni seji.

Foto: Amadeja Komprej

Postavljeni so bili cilji, ki so bili izpolnjeni oziroma preseženi. Kljub zahtevnim razmeram na trgu so enote poslovale uspešno in bi leto 2013 lahko označili kot zelo razgibano tako znotraj poslovalnic, kot tudi z zunanjimi partnerji, je povedal Bogdan Kuhar, predsednik upravnega odbora. Dodal je še, da si bodo leto 2013 zapomnili tudi po hudi suši, ki je pustošila in zaradi katere se je zadruga trudila založiti veliko, še kako potrebne krme, kupljene v tujini. Besedo na zboru je imel tudi direktor Kmetijske zadruga, Ivo Drev, ki je pohvalil korektne odnose, dobro poslovanje in uspešne vezi s strankami. Skupaj uspešno premagujejo probleme in težave za kar se bodo trudili še naprej. Marjan Sevnčnikar je poudaril, da je zadruga poslovala pozitivno ter, da so uresničili cilj širitve izven Šaleške doline. Sledila so finančna, revizijska ter verifikacijska poročila zadruga. Občnega zbora se je udeležil tudi župan Občine Šoštanj, Darko Menih, ki je izrazil veselje ob uspešnosti zadruga, ter pohvalo kolektivu, ki deluje homogeno ter drži skupaj in s tem uspešno sodeluje. Hkrati pa se je zahvalil za odprtje trgovine v Topolšici, ki je bila nujna. Direktor Zadrugne zveze Slovenije, Bogdan Štepec je med drugim povedal, da se bodo še naprej trudili, da bi zadruga prišle do državnih in evropskih sredstev. Ostali govorniki na občnem zboru so bili še člani občin, bank, zadrug ter zavodov. V predzadnji točki dnevnega reda so podelili priznanja članom zadrug, za sodelovanje s Kmetijsko zadrugo, Šaleška dolina. Prejemniki priznanj so bili: Marija Sevnčnikar, Maks Jelenko, Alojz Jevšnik ter Marjan Lesjak.

AMADEJA KOMPREJ

KUD Ravne z novim vodstvom

Od začetka lanskega leta, ko je takratni predsednik Kulturno-umetniškega društva Ravne napovedal, da želi predsedovanje KUD-a prepustiti nekomu drugemu, se je zdelo, da društvo pluje, kot bi veter na morju zanašal čoln brez krmarja.

Foto: arhiv KUD Ravne

Pojavljala so se ugibanja, kdo bo zaigral na prvo violino v KUD-u, med vaščani se je šušljalo o predlogih, nihče pa ni rekel usodnega da. Do zadnjih dni pred letošnjim občnim zborom KUD-a Ravne, ki je potekal v soboto, 29. 3. 2014, ob 19. uri v gostišču Frenk v Ravnah. Tik pred zdajci se je za taktirko društva odločila mlada vaščanka, Katja Milavec, ki ji delo v KUD-u ni tuje. »Ker sem članica KUD-a že 17 let in sem v tem času spoznala že precej aktivnosti KUD-a, ljudi in interesov članov društva, mi ni vseeno za naše društvo in sem pripravljena biti aktivna še naprej.«

Sestavila se je nova ožja ekipa društva, ki je predsednici dala besedo, da ji bo pomagala uresničevati vse zastavljene cilje, da bo aktivna, polna novih idej, pripravljena pomagati, pripravljena na nove izzive, ki bo spodbujala vse dosedanje člane društva in pomagala aktivirati nove člane, bo povezovalna, kreativna, zagnana, dosledna in učinkovita. Novo izvoljeno predsedstvo je pripravilo plan aktivnosti, ki zajema vse dosedanje dogodke, predvideva pa tudi nekatere nove (Smeh ni greh, abonmajski večeri ...). Obljubili so tudi povezovanje s Športnim društvom Ravne in Turističnim društvom Pristava.

Foto: arhiv KUD Ravne

Katja Milavec, prva dama KUD-a Ravne, je predstavila svojo vizijo delovanja društva. Poudarila je pomembnost ohranjanja tradicije, starih običajev, smeha, glasbe in pesmi. Predvsem pa si želi, da bi KUD Ravne vaščane povezal, da bi se ljudje družili, veselili, si pomagali in se povezovali. »Moja prva želje je, da ohranimo KUD, da naredimo dobre predstave, pritegnemo ljudi, povečamo članstvo in razširimo aktivnosti. Želim, da se začnemo zavedati, da smo sokrajani, da smo sosede, da smo znanci, da smo prijatelji in da bomo le skupaj uspeli narediti ta naš košček sveta lep in prijazen.«

NASTJA S. NAVERŠNIK

Občni zbor Folklornega društva Ogjarji - Šoštanj

Z letošnjim 4. rednim občnim zborom smo obeležili tretjo obletnico obstoja. Občni zbor je potekal v Kulturnem domu v Šoštanju in se ga je udeležilo 80% vseh članov društva.

Na njem so bila podana poročila o delu društva v preteklem letu, in predstavljen plan delovanja v naslednjem letu.

Kot predsednik društva sem podal poročilo o svojem prvem mandatnem letu v katerem sem izpostavil nekaj točk, na katere sem želel opozoriti z vidika opravljenega dela z željo, da se na teh napakah tudi nekaj naučimo in izboljšamo naše delovanje.

Z delom Upravnega odbora društva sem bil zadovoljen, saj smo večina zastavljenih nalog izpolnili. Kljub temu, da se nismo zbirali tako pogosto, kot smo si to zastavili, so bili dogovori konstruktivni in odkriti, kar je za samo delovanje društva dobro. Izpostavil sem članstvo v društvu. Članstvo se v lanskem letu ni veliko spremenilo, tako da ostaja pridobivanje novih članov še vedno prioriteta vseh članov društva, kajti za nemoteno delovanje društva potrebujemo nove in predvsem moške člane. Glede tega sem ocenil, da nismo izpolnili zastavljenih ciljev. Dotaknil sem se naših vaj. Tudi tu nismo izpolnili zastavljenih ciljev. V tem letu smo se osredotočili na ene vaje na teden, vse z željo, da bi bile čim bolj obiskane. Pa kljub temu je kar nekaj teh vaj odpadlo. Vzrokov je več (služba, odsotnost, bolezen pomanjkanja moških itd.) nikakor pa nisem mogel mimo občutka, da je pri nekaterih včasih tudi neresnost tista, ki botruje temu, da se vaj ne udeležijo.

Foto: Darko Vučina

».... Še kako dobro se zavedam, da smo vsi člani našega društva polnoletni člani, da smo vsi tu ljubiteljsko in prostovoljno, da nas povezuje ljubezen do folklorne in starih običajev, da imamo vsi obveznosti tako doma, kot v službah, pa tudi drugod. Pa kljub temu ne morem mimo občutka, da bi le lahko bili bolj resni, bolj resni na udeležbah, bolj resni tako s samim začetkom vaj in na samem poteku.... »

Dotaknil sem se tudi naših nastopov. Izrazil sem zadovoljstvo z količino nastopov, vsekakor pa ne morem biti zadovoljen z kvaliteto naših nastopov.

»..... Vse prevečkrat se nam na nastopih pojavljajo napake. Takšne in drugačne. Ne vem ali so te napake odraz: da nismo dovolj pripravljeni, ali je to trema, ali pa prevelika želja po dokazovanju, ali pa nesposobnost koncentracije. Vsak od nas se mora tu najti in to tudi pri sebi razčistiti.....«

Še vedno opažam, da imamo do naših noš premalo spoštovanja. Ko smo oblečeni v noše, smo del kulturne dediščine, smo del naše pokrajine, del tistega ki ga predstavljamo. Takrat je pomembna tako urejenost, obnašanje in način življenja.

V zaključku sem še enkrat poudaril, da želim, da skupno hodimo po naši začrtani poti. Vsi člani društva imamo folkloro za prijateljico in jo zagotovo spoštujemo, ne glede na to, da ja naša dejavnost ljubiteljs-

ka in del našega prostega časa. S tem, ko se ukvarjamo s folkloro, poskušamo izboljšati ter usmerjati ljudi Šoštanja in okolice k boljši kulturni osveščenosti. Vedeti moramo, da nas ti ljudje podrobno gledajo, na različne načine podpirajo in nam kažejo neke vrste spoštovanja. Zato nam tudi nudijo pogoje, ki jih imamo za svoje delovanje. Mi pa jim moramo to naklonjenost pa najboljših močeh vračati.

Na koncu sem se iskreno zahvalil vsem, brez katerih ne bi bilo našega delovanja. Članom folklornega društva Ogjarji Šoštanj, za vsako preživeto minuto znotraj društva, naši strokovni vodji, za ves trud in napore, Občini Šoštanj in Zavodu za kulturo za omogočanje delovanja društva in tudi vsem tistim, ki nas pridejo pogledati in se z nami veselijo.

V nadaljevanju so bila podana poročila iz katerih je razvidno, da je delovanje društva v skladu z vsemi zakonskimi normativi. Tudi finančno poročilo je bilo takšno, da smo lahko z delovanjem zadovoljni, saj je bilo na računu konec leta stanje pozitivno.

V plan dela Folklornega društva sem vključil nadaljevanje vseh tekočih dejavnosti, kot so: redno delovanje Upravnega odbora, izvedba rednih vaj društva, nastopanje na domačih prireditvah - vsaj ena na mesec, pridobivanje novih članov društva, promocija društva, nakup vsaj dveh novih noš, težnja za program usnjarstva v Šoštanju, itd. V letošnjem letu smo si zastavili, da se udeležimo tekmovanja folklornih skupin v mesecu aprilu 2014 in gostovanje pri naših izseljencih v Makedoniji v mesecu juniju 2014, kjer bi s svojimi nastopi obeležili makedonski državni praznik.

ANDREJ VOLK

Manj odpadkov v naši občini

V soboto je potekala že enajsta očiščevalna akcija Šoštanja in okolice, ki jo vsako leto pripravi Občina Šoštanj v sodelovanju s krajevnimi skupnostmi in društvi.

Tudi letos je bil odziv dober. Sodelovalo je vseh devet krajevnih skupnosti, skupno kar 450 ljudi v Šoštanju, Topolšici, Gaberkah, Ravnah, Lokovici, Šentvidu, Zavodnju, Skornem in Florjanu ter v Belih Vodah. Nabrali so 10.720 kg odpadkov, kar je za štiri tone manj kot v zadnjih dveh letih.

Foto: arhiv Občine

Zaradi nedavnega žleda so imeli tokrat več dela z odstranjevanjem nalomljenih vej s poti in vodotokov.

Vreme je kljub slabi napovedi zdržalo, tako da so lahko številni prostovoljci z veseljem zavihali rokave in poskrbeli za lepši videz kraja in okolice. V akciji so sodelovala vsa štiri gasilska društva, poleg njih tudi večina turističnih in nekatera kulturna ter športna društva. V Skornem in na Pristavi so se ustrašili slabega vremena, a so bili kljub temu delavni, saj so svoje kraje očistili že v petek popoldan. Takrat so na Goricah čistili tudi taborniki.

Udeleženci so zadovoljni ugotavljali, da je smeti iz leta v leto manj, tako da so se lahko posvetili tudi drugim aktivnostim, na Lomu so poleg

čiščenja pohodnih poti postavljali ptičje hišice, ki so jih kupili pri Društvu invalidov Celje in s tem poskrbeli za gnezdenje ptic po škodi, ki jo je povzročil žled.

V čiščenju je aktivno sodeloval tudi župan Občine Šoštanj Darko Menih, ki je letos čistil predel pod Pustim gradom skupaj z društvom Moto veterani Šoštanj. Župan je bil po akciji zadovoljen, saj so povsod ugotavljali, da je smeti manj kot v preteklih letih. Kljub temu pa je nujno, da se tisti, ki še vedno ne znajo ceniti narave, začno zavedati, da smo vsi odgovorni za okolje, v katerem živimo. Pločevinke, plastenke, steklenice... tega je v naravi še vedno veliko preveč. Tudi letos so našli marsikaj zanimivega, pod vilo Široko so iz gozda prinesli kolo.

Občina Šoštanj je poskrbela za rokavice in vrečke, za vse udeležene v akciji pa so v Termoelektrarni Šoštanj tudi letos skuhali golaž. Delovni dopoldan se je tako prevesil v prijetno druženje v vsaki krajevni skupnosti.

TJAŠA REHAR

Ravenska pot je spet prehodna

Skupina članov ŠD Ravne je v mesecu aprilu izpeljala več akcij urejanja Ravenske poti. Zaradi žleda, ki je uničil kar nekaj dreves, je bila priljubljena planinska pot neprehodna in nevarna.

Pridni in marljivi člani ŠD Ravne so poskrbeli, da je Ravenska pot spet prehodna.
Foto: Peter Obšteter

Pridni in marljivi člani ŠD Ravne so pot uredili, očistili so predvsem polomljene veje in drevje na poti. Krožna planinska pot, ki vodi od športnega igrišča v Spodnjih Ravnah mimo nekoč gradu Forhtenek, Vrholanovega vrha, domačij Konovšek, Abidnik, Ober in Kavčnik do zaključka na začetnem športnem igrišču, v teh toplih, sončnih dneh že vabi popotnike, da jo obiščejo. Prvi bodo verjetno del poti prehodili že 1. maja in se udeležili tradicionalnega srečanja na Forhteneku.

NASTJA S. NAVERŠNIK

Čistilna akcija v Gaberkah

12. aprila se je ob 8.00 uri pred gasilskim domom Gaberke zbralo okoli 40 krajanov, ki so se odločili, da bodo sodelovali na vseslovenski čistilni akciji »Očistimo Slovenijo«.

Razdelili so se v več skupin, ki so pokrile vsa kritična območja KS Gaberke. Zbrane količine odpadkov so na srečo vsako leto manjše. Prav gotovo je neusahljiv vir smeti Velunja, ki ob velikih vodah iz obrežij in dvorišč v zgornjem toku odnese marsikaj, kar potem odloži na obrežje v svojem spodnjem toku. Nekaj smeti je bilo v letošnji akciji najdeno ob cestah, saj nevestni vozniki še vedno mečejo odpadke iz vozil.

Foto: Aleksander Grudnik

Po končani akciji je sledilo okrepčilo, ki ga je pripravila Občina Šoštanj.

ALEKSANDER GRUDNIK

Blagoslov narave in duhovne ustvarjalnosti

Potem, ko so v sredo 9. aprila v Fašunovi etnografski hiši na Ljubnem ob Savinji predstavili knjižno delo novinark in publicistke Karoline Vrtačnik »Ljubenske potice«, so Ljubenci v vsem sijaju prinesli k cvetnonedeljskemu blagoslovu k cerkvi sv. Elizabete več sto butaric, večino od teh posebnih in le v občini Ljubno ob Savinji poznanih »potic«.

Karolina Vrtačnik avtorica knjige cvetnonedeljske potice z Ljubnega na desni v družbi z mlajšimi sorodniki. Foto: Jože Miklavc

Ob blagoslovu cvetnonedeljskega zelenja in potic tamkajšnjega župnika Martina Pušenjaka je bilo prisotnih tudi veliko število obiskovalcev tega dogodka. Domače gospodinje so z dobrotami iz domačih peči nadišavile »plac«, trg na obrežju Savinje ter jih pred cerkveno ploščadjo ponudile na ogled in v odkup. Po dolgih letih pa je bila prav na tem prostoru naprodaj tudi velika barvna knjiga z vsemi bistvenimi zgodbami in obsežnim dosjееm fotografij domačih ljubiteljskih kronistov. Novinarka, samozaložnica Karolina Vrtačnik iz Podtera, se je ob občudovanju izdelovanja potic, teh čisto posebnih predmetov (drugod po Sloveniji v tem času častijo presmec, butarico, kolač idr.) odločila, da s fotografijami, opisi in zgodbami izdelovalcev, ohrani to neprecenljivo lepoto in etnografsko izročilo tako Ljubencem kot tudi Sloveniji. Tako so Ljubenske potice v izjemni knjigi poleg brošure, ki jo je izdal Muzej novejšje zgodovine Celje leta 2009, od zdaj naprej nov bogati zaklad. To je dolgo pričakovana knjiga s 300 fotografijami, sedemnajstimi pričevalci-izdelovalci potic, ki popisujejo ta izjemen običaj, o katerem se je zelo pohvalno izrazil tudi etnograf prof. dr. Janez Bogataj, ki si je že večkrat ogledal žegnanje »potic« na Ljubnem. Dejal je, da »je to izjemna in edinstvena pojavnost

ter preko sto let stara tradicija, ki ji pri nas ni para«. Zasluge za ohranitev tega običaja imajo poleg prednikov tudi tamkajšnji dekan in ljubenski župnik Martin Pušenjak (za to nagrajen z občinskim priznanjem), bivša županja Anka Rakun, sedanjí župan Franjo Naraločnik ter domači fotograf Franjo Atelšek, ki je posnel na tisoče fotografij teh lepih cvetnodeljskih izdelkov. Tokrat so domači mojstri in umetniki, večinoma za svoje najmlajše družinske člane, izdelali številne slikovite podobe iz kmečkega življenja, dela na kmetiji in gozdu ter tudi že bolj sodobne simbolične stvari. Kar z nekaj lesenimi motornimi žagami, ki so letos nujno zlo pri pospravljanju lesa iz gozdov po žledu je bilo videti, nekaj domačih živali, sakralni simboli, pa flosarska tradicija idr. Zgodba ljubenskih potic gre svojo pot in izročilo iz roda v rod že od leta 1887, ko je prvo nenavadno butarico »cimermansko krošnjo« izdelal in prinesel k blagoslovu preužitkar stric Jože Poličnik s kmetije Juvaničnik iz Juvanja.

Florjan in Marija Strmšek iz Paške vasi že vrsto let izdelujeta in neseta k blagoslovu na Ljubno svojevrstne potice. Foto: Jože Miklavc

JOŽE MIKLAVC

Dobrodelna prireditev ob materinskem dnevu

Turistično društvo Topolšica Podeželje vsako leto ob Materinskem dnevu organizira dobrodelno prireditev. Tudi letos je bilo tako. V dvorani v Topolšici se je trlo otrok in nastopajočih.

Foto: arhiv društva

Z udarno dobrodošlico so jo zatresli Ansambel Sredenšek in Zlata Martinc, predstavili so tudi skladbo »Na Peco« katere avtorica skladbe in glasbe je Zlata Martinc in katero so predstavili na Večeru slovenskih viž v narečju v Škofji Loki. Na odru se je zvrstilo kar 90 nastopajočih. Otroci Vrta Urška iz Topolšice so skupaj z vzgojiteljicami pripravili zanimivo potovanje po svetu v obliki vlaka, pesmi in glasbe, otroci osnovne šole Topolšice so deklamirali, peli in igrali na kitaro in flavto, predstavil se je tudi Twirling klub Šoštanj z najmlajšo skupino deklic, Aljaž in Neli pa sta

predstavila tekmovalno točko s katero se bosta predstavila na državnem tekmovanju v mesecu aprilu v Slovenski Bistrici. Plesna skupina Spin je v močnih ritmičnih latina in hip hopa pokazala plesne spretnosti. Predstava je bila zelo zabavna, ni manjkalo smeha, v dvorani je vse obiskovalce presenetila čistilka Fata, Charly Chaplin pa je na odru pojamral o tegobah s svojo ženo in tako spravil vse v smeh. Za konec pa je v veličastni rdeči obleki na oder prišla glamurozna dama slovenske glasbe Helena Blagne.

Letos bo društvo vsa zbrana sredstva namenilo čiščenju pohodnih poti in gozdov po Lomu nad Topolšico. V začetki februarja je žled za sabo pustil ogromno škodo, po Lomu je uničenega več kot polovica gozda in skoraj nobeno drevo nima več vrha. Posledično so uničena tudi gnezdišča ptic, zato so se v društvu odločili, da bodo nekaj sredstev namenili postavitvi ptičjih gnezdilnic in tako omogočili lažje gnezdenje vsaj nekaj ptičjim družinam. Akciji se je takoj pridružila KS Topolšica, predsednik Herman Pergovnik je omogočil nakup 40 gnezdilnic, ki so jih izdelali v Društvu invalidov Celje.

Največji šopek rož so poklonili najstarejši mami v dvorani ga.Štefki Rožman iz doma starejših Zimzelen, ki je letos dopolnila kar 93 let. Vse ostale žene, mamice in dekleta pa je ob koncu prireditve čakala lepa vrtnica

PETRA LIPIČNIK

Kuharska delavnica – pomladne jedi s pridihom velike noči

Vpetek, 4.4.2014 je KŠD Vulkan Bele Vode organiziralo kuharsko delavnico z naslovom pomladne jedi s pridihom velike noči.

Foto: arhiv društva

Delavnice se je udeležilo 12 udeleženk, vodil pa jo je priznani kuharski mojster Zmago Rovšnik. Ob 16. uri smo se vse udeleženke, željne novega kuharskega znanja, zbrale v kuhinji pri Razpodovniku. Zmago Rovšnik nam je na kratko povedal nekaj zanimivosti o čemažu, špargljih, kvinoji, čičeriki in drugih sestavinah, ki smo jih ta dan uporabile za kuhanje najrazličnejših dobrot. Kot osnova za veliko jedi, ki smo jih pripravljale ta dan je bil čemažev pesto, ki je enostavna, a zelo zdrava zadeva. Pripravlja se v času, ko raste čemaž, shranjenega v zaprtih kozarčkih pa lahko kasneje uporabljamo za kuhanje različnih odličnih jedi čez celo leto. Vsaka udeleženka naj bi pripravila eno jed, zato smo se lotile priprave in kuhanja. Po kuhinji smo se vrtele, da je bilo veselje. Naučile smo se priprave čemaževih štrukljev s skuto, čemaževih njokov z gambri, fižolovih štrukljev z ocvrtim regratom, kmečke potice, pirine solate, špargljeve kremne juhe, jogurtove strjenke s čokoladno zemljo, ajdove kaše s karameliziranimi bananami in še veliko drugih zelo okusnih in zanimivih jedi. Ob koncu delavnice smo vse jedi seveda poskusile in okus vsake posamezne jedi je bil več kot odličen. Vse udeleženke smo bile navdušene nad novim znanjem, ki smo ga pridobile in veselimo se že, da ga bomo lahko uporabile za razvajanje naših najbližjih med prazniki.

KŠD VULKAN BELE VODE

Aktivnosti v Šentvidu pri Zavodnjah

Turistično razvojno društvo Rastok Šentvid je v petek, 11.4.2014 izvedlo delavnico izdelovanja velikonočnih snopov ter rož iz »krep« papirja v Andrejevem domu na Slemenu.

Foto: arhiv

Delavnice se je udeležilo sedemnajst krajanov, razveseljivo pa je predvsem to, da je bilo med njimi kar nekaj otrok in mladih, nekateri od njih so prvič videli »krep« papir.

Foto: arhiv

Izdelali so preko 20 snopov in veliko rož, delavnico pa je popestril tudi izdelovalec koša. Udeleženci delavnice so bili z ustvarjanjem zadovoljni.

Naslednji dan pa sta TRD Rastok in Krajevna skupnost Šentvid organizirala čistilno akcijo. Udeleženci, bilo jih je več kot dvajset, so čistili predvsem nesnago ob glavni cesti Šoštanj-Črna, kjer je največ odpadkov. Čistili so tudi gozdne vlake in okolice svojih kmetij. Nabrali so za cel keson smeti, kot zanimivost pa velja omeniti, da so kolesarji tega dne prikolesarili na Sleme s polnimi vrečkami smeti, ki so jih pobrali spotoma.

Čistilna akcija je v Šentvidu stalna. Že 22. aprila, na dan zemlje, pa se bo nadaljevala.

ANTON HLADIN

Obisk Kulturnice v Reki pri KPD Bazovica

Sodelovanje Kulturnice s Kulturno prosvetnim društvom Bazovica iz Reke iz Hrvaške se je pričelo leta 2004 na Linhartovih dnevih v Gaberkah, ko je bil njihov član Lojze Usenik v komisiji za ocenjevanje gledaliških skupin.

Do prvega meddruštvenega srečanja je prišlo že čez pol leta. Februarja 2005 je Lojzetova gledališka skupina na odru v gasilskem domu Gaberke predstavila 117. izvedbo legendarne komedije Piknik s tvojo

ženo. Obisk je Kulturnica vrnila januarja 2006, ko so se člani Kulturnice v Reki predstavili s komedijo Prva colnga, ki jo je napisal Peter Rezman, nastopile pa so tudi ljudske pevke Gaberški cvet. Že pol leta kasneje so se v društvu Bazovica odzvali vabilu na otvoritev kozolca Kulturnice in v juniju 2006 sta pod kozolcem Lojze Usenik in Loredana Jurkovič odigrala odlomek iz igre V. Bajriča – Glej, kako se lepo začneja dan. Novembra istega leta so ljudske pevke Gaberški cvet izdale svojo prvo zgoščenko in na predstavitvi je nastopil številčni mešani pevski zbor Bazovica iz Reke. Potem smo se nekaj časa dogovarjali za ponovni obisk Kulturnice v Reki, vendar smo v Kulturnici imeli težave z oblikovanjem gledališke skupine, ki nikakor ni zaživela.

Foto: Aleksander Grudnik

Letošnje leto smo v plan društva uvrstili obisk in predstavitev v Reki. Do realizacije je prišlo v soboto 12. aprila. Pot nas je vodila po avtocesti proti Postojni in Pivki, kjer smo iz mini avtobusa lahko zgroženi opazovali posledice februarkega žledoloma. V Reki smo se najprej ustavili na Trsatu, kjer smo si ogledali cerkev Blažene device Marije in napravili nekaj skupinskih posnetkov pred kipom nekdanjega papeža Janeza Pavla II. Nato nam je nekdanji predsednik KPD Bazovica Vito Vitaz predstavil del mesta in njegove znamenitosti. Pozno popoldne smo prispeli do Slovenskega doma Bazovica na Podpinjolu, kjer smo se pripravili na nastop, harmonikarja pa sta z znanimi pesmimi razveseljevala vse prisotne. Ob 19. uri smo pričeli z nastopom v njihovi dvorani. Tik pred nastopom se je na platnu odvijal prikaz slik iz dogodkov Kulturnice Gaberke, ki ga je komentiral predsednik Kulturnice Franc Šteharnek. Sama predstava se je pričela s prihodom harmonikarjev, ki sta zaigrala dve pesmi. Sledil je pozdrav predsednika Kulturnice Gaberke. V nadaljevanju je sledil recital dveh pesmi izpod peresa dveh Gaberčanov in sicer pesem Dolina spominov Franca Špitala in pesem Anke Strožič Spomini na rodno vas. Prva je bila napisana ob ustanovnem občnem zboru Kulturnice leta 1993, druga pa nekaj ur pred 1. Srečanjem preseljencev leta 2007. Sledili sta komediji Šolarček in Zidarjev sin.

Foto: Aleksander Grudnik

Med posameznimi točkami sta publiko z izvajanjem zvokov iz harmonike navduševala Primož Plaznik in Grega Sevnčnikar. Na njihovo željo sta zaigrala še dodatne pesmi. Po končani predstavi sta si predsednika obeh društev izmenjala spominski darili.

Zelo smo bili počaščeni in veseli, da se je naše predstave udeležil tudi Lojze Usenik, ki je ravno dan pred tem praznoval 82. rojstni dan. Gledališki igralec, režiser in gledališki inšpicient, navajen ocenjevanja mnogo zahtevnejših gledaliških nastopov, je izrazil zadovoljstvo z nastopom. Čeprav sta bili igri krajši, je v njih opazil talent nastopajočih in mnogo vloženega truda. Večer se je končal s prijetnim druženjem ob večerji in glasbi harmonikarjev. Ob slovesu smo člane društva Bazovica povabili, da se čim prej oglasijo pri nas, morda že letos jeseni, ko bomo pod kozolcem izvedli gledališko igro.

ALEKSANDER GRUDNIK

Foto: Dejan Tonkli

Egon Kuder je sicer prepotoval Južno Ameriko, večji del Evrope in tudi Ukrajino.

MILOJKA B. KOMPREJ

Dejavnosti RK

Krajevna organizacija rdečega križa šteje okoli 300 članov, kar je zavidljivo visoka številka. Najbrž gre zasluga za tako veliko članstvo tudi dejstvu, da odbor vedno poskrbi, da se v kraju kaj dogaja.

Foto: Jože Jančič

V zadnjem času so tako organizirali krvodajalsko akcijo za potrebe bolnišnice Maribor, 29. Marca je bilo predavanje na temo ožilja, ki ga je izvedla dr. Žuberjeva, v zadnjem tromesečju pa je potekala tudi delavnica izdelovanja rož in podobnih okraskov, ki sta jo vodili kar domači članici, predsednica odbora Slavica France in Zdenka Drev. Delavnice so potekale že v prejšnjih obdobjih, ko so udeleženci organizirale tudi razstave, letos pa bodo izdelki našli lastnike po drugačni poti. Konec marca so izvedli tudi občni zbor, kjer so se dogovorili, da bodo še naprej širili humanitarne ideje in pomagali pomoči potrebnim

MILOJKA B. KOMPREJ

Po Indiji

Konec marca se je v Mestni galeriji Šoštanj predstavil popotnik in mistik Egon Kuder iz Žalca. Tokrat se je v svojem izvajanju spomnil poti po Indiji in v zvezi s tem poslušalcem predstavil svoje izkušnje z bivanjem v tej deželi, spoznanja ter seveda navade in način življenja tamkajšnjih prebivalcev.

Spoznal je tako severni del Indije s Himalajo, kot tudi jug in vzhodno obalo. Predavanje, ki ni bilo predavanje v klasični obliki ampak interakcija z občinstvom je bilo bogato obarvano tako z diapozitivi, kot glasbo in celo jedili.

Podpis pod sliko

Marko Berzelak iz Slatin, pevec in bobnar ansambla Spev, član zasedbe Karton, zborist in nenazadnje član Glasbene skupine Gvido, ki sodeluje v uspešni predstavi Jukebox.app, je konec marca praznoval svoj 33. rojstni dan.

Foto: Amadeja Komprej

Da ne bi pozabil, kako pomembna so kristusova leta, mu je sosed Bojan v ta namen naredil krono, katero si je kljub bodečim trnom, Marko pogumno nadel. Ker so ga obdajali sorodniki, prijatelji in sosedje je breme na glavi lažje pozabil. Kako bo prenašal obdobje v katerega je vstopil, pa bo pokazal čas.

AMADEJA KOMPREJ

Sto vpoklicanih pred stotimi leti

Letos mineva sto let od začetka prve svetovne vojne. V Vili Mayer obletnico obeležujemo z zbiranjem spominov na pričevanja udeleženih v tej vojni. Le redki starejši domačini iz Šaleške doline se še spomnijo pripovedovanj o grozotah in posledicah te vojne svetovnih razsežnosti. Ohranjeni so tudi nekateri zapisi, fotografije in drugi viri.

V Kroniki župnije Sv. Petra v Zavodnjah je tamkajšnji župnik Janez Rožman za leta od 1914 do 1918 zapisal (str. 111–113):

»Sedaj pride pa svetovna vojska, – inter arma silent musae [med vojno muze molče] –, ko se je samo uničevalo in podiralo. /.../ Na Petrovo 29. junija 1914 se je kot blisk raznesla vest: prestolonaslednik Ferdinand je v Sarajevu umorjen z soprogo Zofijo. Ljudstvo je tako slutilo, da smo blizu vojske. In res, komaj 1 mesec potem, [na] Anino nedeljo 26. julija, so že klicali na vseh vogalih nabiti lepaki rezerviste pod orožje. Sledili so kmalu novi poklici in vedni novi nabori. Ganljivi so bili prizori, ko so se na železniških postajah poslavljali možje in žene, starši in sinovi, bratje in sestre. /.../ Poklicanih je bilo v vojno službo iz naše župnije ravno 100 mož in mladeničev, skoraj 1/5 prebivalcev. Od teh se jih 30 ni vrnilo.«

Imena tridesetih padlih in pogrešanih Zavodenjčanov so napisana na spomeniku padlim v prvi svetovni vojni. Obležje stoji v središču hribovske vasi Zavodnje nad Šoštanjem, severno od cerkve nad cesto. Spomenik je nekdaj bil bližje stari cesti, ob predstavitvi le-te pa je menda izgubil dominantno pozicijo ter dobil »previsoko neprimerno lego« zaradi ponižanega terena nove ceste. Danes je delno zastrt z zelenjem. Spominsko obležje je z občinskim odlokom od leta 2006 dalje zaščiteno kot kulturni spomenik lokalnega pomena.

Kot je zapisano v župnijski kroniki za leto 1931 (str. 132) je bil spomenik postavljen po prizadevanju takratnega šolskega vodje Maksa Tvrđja, s prostovoljnimi prispevki župljanov in donacijami nekaterih ustanov. Načrt za spomenik je leta 1931 pripravil domačin, akademski kipar Ivan Napotnik, p. d. Zdovčev. Kipar je bil tudi sam leta 1916 vpoklican v 87. pehotni polk in v naslednjem letu na italijanski fronti hudo ranjen.

Napotnikov visok kvadrast obelisk je nameščen na nekoliko širši podstavek, prav tako v obliki kvadra. Zgrajen naj bi bil iz kamna, ki je ob prenovi leta 2003 dobil novo betonsko prevleko. Na obelisku so poleg letnic začetka in konca vojne napisana imena padlih in pogrešanih Zavodenjčanov. Pri dnu na strani je navedeno leto prenove 2003. Vrh obeliska je kovinska krogla s križem. Dne 26. julija 1931 je ob slovesnem odkritju spomenika igrala šoštanjka godba, pevski zbor iz Šoštanja pa je pa zapel pesem »Oj Doberdob, slovenskih fantov grob« (Doberdob je obmejno slovensko naselje v Italiji, med prvo svetovno vojno prizorišče krvavih bojov, v katerih je padlo tudi nekaj Zavodenjčanov).

Vojna ni terjala zgolj žrtev na bojiščih, ampak tudi v zaledju. V Zavodnjah se je kmalu začelo čutiti pomanjkanje delovne sile, zlasti tam, kjer so bili vpoklicani gospodarji. Po zapisih zgoraj omenjene župnijske kronike so vojaki, ki so prihajali na dopust, dvakrat (jeseni leta 1914 in 1917) v župnijo zanesli grižo, zaradi katere je umrlo več otrok in odraslih. Jeseni leta 1918 se je v Zavodnjah pojavila še »španska gripa«, pandemija, ki je v svetu povzročila celo več smrti kot prva svetovna vojna.

Spomenik v Zavodnjah, postavljen v spomin padlim in pogrešanim domačinom v prvi svetovni vojni. Zasnoval ga je akademski kipar Ivan Napotnik. Foto: Š. Poles, april 2014.

Med vojno so se neprestano vršile rekvizicije živine, sena, žita in krompirja. Pobirali so orodje in razno kovinsko opravo. Odvezeti so bili tudi zvonovi, po trije iz obeh cerkva Sv. Petra v Zavodnjah in Sv. Vida v Šentvidu. Vojaške komisije so neprestano pregledovale in popisovale stvari in pridelek. Izjemno težko je bilo dobiti kruh, sladkor in obleko, pa še to menda le »na karte«.

Zavodenjčanka Marija Roglšek, rojena leta 1922, se spominja izgube svojega očeta, ki je sicer dočakal konec vojne, je pa še deset let po njej trpel posledice: »Moj ate, Franc Praprotnik, po domače Žohar, so bili ranjeni v prvi svetovni vojni, na fronti neke pred Rusijo (o tej borbi smo se potem učili v šoli). Obležali so v mlaki krvi, iz katere so jih nekako izvlekli Rusi. Ranjeni so bili v pljuča. Po šestih mesecih jih je operiral slovenjegraški zdravnik dr. Strnak, vendar si niso nikoli zares opomogli. Zaradi »posledic vojske« so leta 1929 umrli. Takrat sem imela sedem let in ravnokar začela hoditi v šolo. Moja najmlajša sestra Barba je bila ob atejevi smrti stara pet dni, najstarejša sestra Liza iz prvega atejevega zakona pa je pri štirinajstih ravnokar zaključila šolo. Vse je to bilo v enem tednu. Mama so ostali sami s petimi majhnimi otroki (jaz sem bila med temi najstarejša), na 52 hektarjev velikem gruntu.«

ŠPELA POLES, VILA MAYER

Viri in literatura:

Kronika župnije Sv. Petra v Zavodnjah, str. 111–113, 132. Kopijo hrani Muzej Velenje.

<http://sl.wikipedia.org/wiki/Doberdob>, 16. 4. 2014.

Koren Božiček, M., Jenko, M.: Življenjska pot Ivana Napotnika (1888–1960). V Ivan Napotnik (1888–1960) iz javnih in zasebnih zbirk, Ljubljana, Velenje 2006, str. 143.

Pripovedovala je Marija Roglšek, roj. 1922, Zavodnje, v aprilu 2014.

Nekoč je bilo jezero, predpomladna krasitev vrta Vile Mayer z otroškimi umetnijami

Ribe na drevesu v vrtu Vile Mayer. Foto: Špela Poles

Sodelujoči: Vrtec Šoštanj, OŠ Karla Destovnika - Kajuha Šoštanj, Center za vzgojo, izobraževanje in usposabljanje Velenje

Izhodišče: Dolinska bajka Gustava Šiliha Nekoč je bilo jezero, 1921

Namen: Seznanitev otrok z dolinsko bajko in ohranjenim ljudskim izročilom o nekdanjem jezeru v Šaleški dolini, ustvarjalno podoživljanje zgodbe v poljubnih in raznolikih likovnih tehnikah, popestritev vrtnega ambienta vile.

Izvedba: Postavitev (instalacija) v vrtu Vile Mayer, na razvejano drevo oz. ogrodje smo razobesili izbor rib v čim bolj različnih likovnih tehnikah. Na podstrešju vile smo razobesili 300 izvirnikov papirnatih rib sodelujočih otrok.

Povzetek zgodbe: Gustav Šilih: Nekoč je bilo jezero

Čas dogajanja: pribl. v 7. stol. n. š., kraj dogajanja: Šaleška dolina. Pokrajino je prepravljalo prostrano jezero, »bilo je dokaj globoko in je valovilo ure in ure daleč«. Začenjalo se je v Hudi luknji in končalo v Peniški soteski. Jezersko pokrajino pisatelj imenuje Zalesje, prebivalce Zaleščani. Pripadali so »plemenu zahodnih Slovencev« in živeli v zadrugah na obrežju jezera, v višinskih predelih pa so imeli pašnike. Po jezeru so pluli z velikimi ladjami. Častili so poganškega boga Velesa, čuvaja čred. Veles je s pastirsko palico krotil pošastnega pozvoja, ki je bival v temačnih globinah Zaleščanskega jezera in bil strah in trepet Zaleščanom. Ti so ga s skupnimi močmi premagali tako, da so skopali globok jarek in podrli ogromno skalo v Penku, ki je zadrževala jezero. Jezero je odteklo, nastala je dolina.

Jata tristo rib na podstrešju vile. Foto: Špela Poles

Ljudsko izročilo o jezeru v Šaleški dolini:¹

Najstarejše trenutno znano poročilo o jezeru v Šaleški dolini je iz leta 1865: »Kmet iz naše doline je pravil, da je segalo jezero pol ure od Velenja proti /.../ Šoštanju. Blizu Šoštanja pa sta bili dve planini, ki sta se vkup deržale. Jezero je tako dolgo v te pečine grizlo, da je pri Penku skale prederlo in /.../ se v Savinjo razlilo. Tako je namesti jezera skalska dolina postala. Od Skal pa so se na nek nasprotni hrib, kjer sedaj cerkva sv. Jakoba stoji, v čolnih vozili.«

Janko Orožen je leta 1936 zapisal, da je Pusti grad v Šoštanju služil kot svetilni stolp. Ime posestnika Brodnika v Gaberkah menda kaže, kje naj bi bil brod čez jezero.

Učitelju Mlinšku (ljudsko gradivo je zbiral od leta 1925 do 1955) so povedali, da naj bi se po dolini vozili s čolni in se bodo spet, če v Šmihelu pri Šoštanju ne bodo več brali maše v ta namen. Jezero se je namreč vračalo: ob hudih neurjih je dolino za več dni poplavilo in so se tod vozili s čolni.

Soteska Penk se začne pri Puharskem mostu čez Pako in konča na meji z občino Šmartno ob Paki. Domačini pravijo, da je Penk samo na desnem, skornskem bregu Pake. Onkraj reke je že Lokovica. /.../ Pred drugo svetovno vojno so v šoštanjski šoli učili, da je bilo pred davnimi časi v Šaleški dolini jezero. Mohor in Fortunat sta bila ujetnika, obsojena na smrt. Oprostili bi ju le, če bi prekopala hrib, da bi lahko jezero odteklo. Ujetnika sta se lotila dela in prekopala skalovje na mestu, kjer je danes žaga pri Méšiču. Jezero je odtekalo in se penilo skozi skalo. Od teh pen ime Penk ali Peni graben. Ujetnika naj bi bila v zahvalo upodobljena na oltarju stare škalske cerkve. V Šoštanju je mestna cerkev posvečena sv. Mohorju in Fortunatu. /.../²

Ribe v vrtu vile. Foto: Špela Poles

Zaključek projekta: V nadaljevanju načrtujemo vsebinsko nadgradnjo projekta in širitev kroga sodelujočih ustvarjalcev. Obiskovalci vile (otroci in odrasli) so povabljeni, da izdelajo svojo ribo, ki se lahko pridruži migetajoči jati že visečih rib.

¹ Povzeto po Poles, R.: Zakaj velja imeti dobre odnose z Bergmandeljem. V Velenje, zbornik raziskovalnega tabora v letih 1999, 2000. Ur. M. Šalej, Erico, Velenje 2001, str. 42, 43.

² Janežič, Š., Poles, R.: Čez Grajsko planino. Drobci ljudskega izročila iz Florjana in Skornega pri Šoštanju v Sloveniji. Berivka, Velenje 2006, brez strani.

Naš Fido

PIŠE PETER REZMAN

»Ena od anekdot je iz časa, ko je umrl Tito. Takrat so v Hudi luknji opazili, da so vrata vanjo odprta. Bila je pripravljena na miniranje, če bi bilo treba zapreti dostop do doline sovražnikom iz zahoda. Skupaj s policisti sem šel v bojni opremi preverit, kaj se dogaja. Ko so vprašali, kdo bo šel v jamo, sem se takoj javil, ne da bi pomislil na posledice, družino. Preveril sem vhod v jamo, poznal sem načrt miniranja jame. Ko sem ugotovil, da ni nikogar, smo vseeno pogledali tudi hodnike. Ko so rekli, da gremo na teren, nismo razmišljali. Enostavno smo šli, ne glede na posledice.«

(K. S., Naš čas, št.: 15, 17. 4. 2014, stran 9)

*

NAŠ TITO je bil iz kamnov narejen napis na hribu Sabotin nad Novo Gorico. Nastal je leta 1978. Leta 2004 so ga neznanci spremenili v napis SLO. V marcu 2005 so napis SLO spet spremenili nazaj, nekaj dni kasneje pa so ga spremenili v NAŠ FIDO. Napis so že naslednji dan spremenili nazaj v NAŠ TITO.

(http://sl.wikipedia.org/wiki/Na%C5%A1_Tito)

Na cvetno nedeljo sem se po kratkem letu dni ponovno znašel pri sveti maši v cerkvi Svetega Urha in device Marije v Gaberkah.

Če bi naj bilo to pisanje poskus pisanja o resnici zato, da bi s konkretnimi primeri zanikali tudi eno od zablod slovenske tranzicije, to je trditev, da o skoraj vsaki stvari obstaja več resnic, potem bo že prav zapisati, da na cvetno nedeljo nisem šel v cerkev zato, da bi blagoslovil les za letošnje dobro letino, ali da bi se s posvečeno oljčno vejico po šegah iz še poganskih časov, zahvaljeval pomladi, ki je odgnala zimo. V cerkev sem šel, da v vonju kadila, družbi sovaščanov ter sorodnikov, najdem slabo uro notranjega miru v spomin na leto dni pokojno mamo, ki pa je iskreno verjela v blagoslovljeni les, oljčne vejice in to, da nas je Jezus Kristus s svojo smrtjo na križu odrešil in nam odprl vrata v večno kraljestvo, kjer vladajo pravičnost, brezmadežnost in resnica. Vsega tega namreč na tem svetu ni ravno v izobilju. Mami se je namreč pred letom dni izpolnil njen čas ravno v obdobju, ko se z velikonočnimi prazniki slavi Jezusovo vstajenje od mrtvih. Zato je bila spominska obletnica njene smrti ravno na dan posebno slovesne maše, kakršne se berejo že stoletja ob teh praznikih. Tako slovesen spomin si je mama prav gotovo zaslužila, kot si ga zaslužijo vse mame in najbrž temu ne bi oporekal niti odrešenik, saj je bil tudi poln takšnih in podobnih naukov, kot jih mame naložijo svojim otrokom.

Čeprav je sestavni del cerkvene simbolike ponavljajoče se dramaturško izbrušeno obredje, so svetopisemske prilike tako zanimive, da me vedno znova pritegnejo in letos so se nastopajoči verniki v Gaberkah še posebej potrudili, da so obnovo Jezusovega pasiona izvedli v formi bralne uprizoritve. V teh pričevanjih, ki so jih zapisali evangelisti, posebej izstopa Judova skušnjava in njegov greh, ki je postal sinonim za izdajstvo in najbrž ni nepomembno, da je vsakokratna obnova te zgodbe namenjena tudi izpraševanju samega

sebe. Znamo mi sami najti svoje grehe, ne samo one, ki jih delajo ljudje okoli nas?

Nekje na tej točki se začne moja pamet oddaljevati od teze, da je odrešenik s svojo mučeniško smrtjo plačal tudi moje grehe, ki jih takrat niti še ni bilo, ker pač še ni bilo mene. In na tej točki se razmišljujočemu človeku postavi vprašanje tudi o tem, kdo pravzaprav potegne mejo med grešnim in poštenim življenjem. Da ne bom preveč zašel, naj takoj zapišem, da so meni in najbrž še vedno mnogim drugim, to mejo najprej zarisali starši. Torej v prvi vrsti moja mama s svojimi nauki.

Prav je, da se ravnamo po naukih, v katere verjamemo, da so pravi, ker če so pravi, bodo nam in skupnosti, slej ko prej v korist. Jaz seveda verjamem, da so bili mamini nauki pravi, tako tisti o poštenosti, kot tisti o iskrenosti, čeprav je oboje zelo težko dosledno upoštevati. Še posebej v današnjem času, ko se zdi, da me je mama s svojimi nauki opremila narobe, da bi po njih mogel živeti uspešno po kriterijih časa in prostora, kamor me je rodila.

Danes namreč prevladujeta nepoštenje in neiskrenost in sta v materialnem smislu zelo dobro nagrajena. Da gresta ta dva plevela izdatno v cvet je v veliki meri zaslužna že omenjena krilatica, da za vsako stvar velja več resnic, ki nas dosegajo danes v prvi vrsti preko t.i. »spin« informacij, od katerih kar razganja javne medije od klasičnih pisnih, do najmodernejših digitalnih.

Temu se ni mogoče upreti, velja pa na to opozarjati vedno in povsod, ko to vidimo ali spoznamo.

Eden najbolj vztrajnih »sitnob« na slovenskem v tem pogledu, je zadnja leta postal Vili Kovačič, ki so mu ravno zaradi tega zaprta skoraj vsa medijska vrata, a nas dosegajo njegovi zapisi na druge načine. Zadnji, ki je »priletel« na moj elektronski naslov, se mi zdi zaradi splošne vsebine pa tudi zaradi aprilsko majskih praznovanj in njihovih zlorab, ravno pravišnji, da ga v celoti objavim v tej rubriki.

Morda se boste vprašali, kaj ima to skupnega z mojo mamo? Na prvi pogled nič. Pa vendar: mama me je od malega učila, da lagati ni lepo, kar je znala zelo slikovito zarobiti z besedami, da če sem bil tako korajžen, da sem ušpičil kakšno neumnost, naj bom potem tudi tako korajžen, da bom to tudi povedal. Vendar ne tistemu, ki mi bo z odvezo »odpuslil greh«, ampak tistemu, ki mu je moja neumnost škodila.

/

Pismo Vilija Kovačiča:

*NAŠ TIGR namesto naš TITO !
(pred praznikom upora)*

Meseca april in maj sta zaznamovana s simboli II. svetovne vojne. Med njimi v Sloveniji najbolj izstopa provokativni napis NAŠ TITO na Sabotinu. Žal je ta napis počastitev kulta človeka, ki je uničil organizacijo TIGR, torej prave primorske domoljube in prve borce proti fašizmu v Evropi. Ta napis je še en v vrsti pohabljanja zgodovinskega spomina, s čemer se skuša mladim predstaviti odpor s pomočjo tistega, ki je ta odpor uničil in izničil iz zgodovinskega spomina Slovencev. To je moralno zavržno dejanje. Bolj sprevržene geste si ni mogoče zamisliti. Ampak v Sloveniji je vse mogoče, ker smo - odkar je Milan Kučan oznanil, da ni ena, ampak je več resnic, stvari začeli postavljati na glavo. Tudi spomenike in simbole.

Resnični dan upora je 13 maj, ne 27 april

Primorski TIGR-ovci, svečeniki svetega Pavla in mnogi duhovniki Čedermaci so simbol odpora primorskih Slovencev proti fašizmu skozi desetletja po prvi svetovni vojni do konca druge svetovne vojne. Žal pa danes ekstremistični ideologi na Primorskem povečujejo človeka in simbole, ki so ta odpor zaničevali in uničili. Dan slovenskega upora bi moral biti 13. maj, saj so tega dne leta 1941 prvo bitko z okupatorjem vodili Tigrovc na Mali gori pri Ribnici. Žal smo prvo slovesnost na ta zgodovinski dogodek smeli praznovati šele leta 2007. Namesto tega pa vseskozi praznujemo 27. april, ko je bila ustanovljena PIF – protiimperialistična fronta. Koga so tedaj imeli komunisti za imperialiste pa vemo: Američane in Angleže. To je bil čas ko sta Hitler in Stalin v medsebojnem zavezništvu zavojevala Evropo. Edini, ki se je že dolgo pred tem dvignil v upor proti fašizmu, je bil TIGR.

Napis NAŠ TIGR namesto NAŠ TITO bi zgodovinsko postavil stvari na svoje mesto, namesto, da vsako leto gledamo reprize velike zgodovinske potvorbe. Primorske puntarje zato dobronamerno pozivam, da zaščitijo čast primorskega protifašizma, ki je bil edinstven v vsej Evropi, tako po načinu boja kot po času trajanja. Igor Lukšič, predsednik stranke SD pa naj se Primorcem opraviči za žaljive izjave, ko je TIGR-ovce pred leti označil za teroriste. Čeprav nasledniki stranke, ki je monopolizirala odpor proti okupatorju o tem sploh nimajo moralne pravice govoriti.

Prisega Stalinu je zamolčana državna skrivnost

In še nekaj je ob Titovem napisu treba izpostaviti, kar povsem dežvira Sabotinski simbol. Nikoli in nikjer v zvezi s Titom ni omenjena zaprisega Stalinu, ko so Titovi borci - prva proletarska brigada 21. decembra 1941 v bosanski vasi Rudo svečano zaprisegli Stalinu kot voditelju svetovnega proletariata. Ta dogodek smo potem kot rojstni dan JNA po vojni praznovali še 50 let. Že mnogo prej, sredi leta 1940, še v času veljave pakta kolaboracije med Hitlerjem in Stalinom pa je delegacija Društva prijateljev SZ na predlog Borisa Kidriča 21. decembra 1940 – torej na Stalinov rojstni dan, v Beogradu veleposlaniku SZ izročila podpise o pristopu k Društvu in darilno pismo s prošnjo, da ju skupaj s pozdravi izroči tovarišu Stalinu.

To sta tedaj še posebej ostro obsodila Lojze Ude in izjemna komunistka Angela Vode, ki je za to svoje stališče pred partijo plačala nečloveško ceno. (Njen križev pot je popisan v knjigi Skriti spomin Angele Vode). Izstopa pa še eno dejstvo. 28. decembra 1948, celih 6 mesecev po znameniti resoluciji Informbiroja, je Tito – zopet na rojstni dan Stalina, na naslovni strani časopisa Borba objavil članek, v katerem se je poklonil velikemu Stalinu ter mu zaželel vse dobro.

Kot vidimo, so bile zaprisege »velikemu« Stalinu obvezen rojstni dnevni ritual vodilnih slovenskih komunistov in samega Tita. Osebe torej, ki nam danes »sveti« na gori Sabotin. Pri tem pa se povsem pozablja na avtohtoni in iskreni odpor Tigrovcev, »navadnih« primorskih partizanov in številnih Čedermacev, brez katerih Primorski Slovenci ne bi mogli obstati. O tem bi lahko kaj povedal pisatelj Boris Pahor, zgovorna pa je knjiga Partija in Tigrovc Tatjana Rejec.

Spoštovani Primorci, spoštujmo najprej sebe in svojo zgodovino. Dokler tega ne bomo sposobni, ne pričakujmo od drugih, da nas bodo spoštovali. Zelo neprimerno je, da v imenu ideologije in utrjevanja sedanje oblasti na to pozabimo in malikujemo človeka v imenu zmage katerega so padli najboljši primorski rodoljubi.

Čisto malo je potrebno storiti, da se stvar popravi, zamenjati je treba le dve črki tega svetlečega napisa. NAŠ TIGR namesto naš TITO! S tem boste, dragi Primorci, tudi sosedom Italijanom pokazali in dokazali, da Slovenci znamo spoštovati in ceniti svoje ljudi, ki so se na

svoji zemlji dve desetletji in pol, z orožjem in besedo borili in premagali fašizem.

Tito kot simbol na »boljše« čase, ki jih ni bilo

Nekateri govorijo o zlatih časih socializma. Za ovržbo te teze bi potrebovali več besed, tukaj pa samo na kratko. Časi so bili zelo trdi, vendar smo postopno napredovali, čeprav smo zaostanek za sosedi Avstriji povečevali na zmanjševali. To na račun ekonomije, ki ni bila sposobna sama sebe vzdrževati. Treba pa je poznati nekaj ekonomske zgodovine, preden promoviramo radosti "najboljšega sistema na svetu", kot smo mu včasih rekli. Vsekakor pa se velja spomniti na sledeče, saj smo imeli:

- več kot 100 milijardno "strateško" ameriško pomoč Jugoslaviji v 40. letih. Jugoslavija je od zahoda dobila več ekonomske pomoči kot po Marshalovem planu Nemčija;
- poleg 8 urnega šihita in delovnih sobot, par-nepar za vožnje z avtomobilom tudi policijske preglede na mejah in nepozabne, devizne pologe za izhod iz države;
- armado 2 milijonov nezaposlenih na začasnem delu v tujini. Še pomisliti ne smem, kako bi ti ljudje ostali brez dela doma v Jugoslaviji. Odšli so najboljši, od tega Slovencev preko 250.000. Sprva so jih na meji streljali, potem so izračunali, da se jih da izkoristiti;
- imeli smo denarne prilive zdomcev za financiranje bankrotiranega gospodarstva in menjalnim tečajem v veliko škodo zdomcev;
- nemške reparacije, iz katerih je zrasla kakšna tovarna, še več pa jih je poniknilo v investicijskem bankrotu. Ljudje – državljani, posamezniki smo se za reparacije obrisali pod nosom;
- 20 milijardni dolarski zunanji dolg. Obračunanih, neplačljivih obresti je bilo za cca. 85 milijard dolarjev. Odplačali nismo namreč niti centa dolga;
- imeli smo številne propadle projekte milijardnih velikosti, kot je danes TEŠ 6 in je bil nekoč EKK Velenje;
- in imeli smo 4. najmočnejšo armado na svetu, ki je na koncu v svoji agoniji sanjala o super-soničnem avionu;
- na koncu pa smo imeli še 2000 odstotno hiperinflacijo in 4 metre dolge menice, ki so si jih tiskala podjetja kar sama. Skratka imeli smo številne neznane tiskarne denarja, ne samo eno - na znanem beograjskem Topčideru;
- podeljenih je bilo 6 milijonov medalj za udarnike socialističnega dela;
- kriminala ni bilo, ker ga ni bilo v medijih. Celo zdravniških napak ni bilo, ker niso prišle v medije;
- imeli smo člen 133, ki ga nekateri mediji za nekatere teme in nekatere pisce prakticirajo še danes.

Država je tudi zaradi »najboljšega sistema na svetu« končala v bra-tomorni vojni. Skratka imeli smo boljše čase. In peli smo : lepo je v naši domovini biti mlad. Saj smo tudi res bili mladi. In povsem neobveščeni. Neinformiranost je pogoj za srečo. Čeprav ta ne more trajati večno, kot smo mislili, da bo.

Zato je danes še kako pomembno, da se glede napisa na Sabotinu zedinimo: napis si zasluži NAŠ TIGR ne pa nekdo, ki je s tujim denarjem polnil žepe sebi in svojim pajdašem. Tigrovc so pravo nasprotje tega in so zgled. Zato si zaslužijo velikanski napis oni, ne pa tisti, ki je uničeval primorske rodoljube - v imenu svoje absolutne moči in nenasitnega pohlepa po oblasti.

Tito ni simbol boljših časov, ker jih enostavno ni bilo. So samo mit, ki je prikladen za indoktrinacijo naše današnje neuke mladine. Zato si na Sabotinu ne zasluži niti table. Zaslužijo pa si napis Tigrovc in vsi primorski rodoljubi, ki so bili do leta 2007 povsem prezrti in zavestno zamolčani.

Ljubljana, 19. april 2014

	ZVRST	KDAJ	KAJ	KJE	ORGANIZATOR
	planinstvo	četrtek, 1.5.	Bloška planota – tematske poti (lahka pot)	Odhod iz AP Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
	planinstvo	četrtek, 1.5.	Graška gora (lahka pot)	Odhod iz Gaberk	Planinsko društvo Šoštanj
	zabava	četrtek, 1.5. ob 12:00	Prvmojasko srečanje na Pristavi	Pod gradom Forhtenek na Pristavi	Turistično društvo Šoštanj
	košarka	nedelja, 4.5. ob 19:00	Elektra Šoštanj – 3. uvrščena ekipa 2. SKL (kvalifikacije za 1.SKL Ligo Telemach, 2. krog)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
	sejem	ponedeljek, 5.5. od 10:00 do 18:00	Knjižni sejem	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
	rekreacija	ponedeljek, 5.5. ob 8:00	Sprehod za zdravje	Zbirno mesto pred Občino Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
	zabava	torek, 6.5. od 10:00 do 18:00	Zaključna prireditev z Ireno Vrčkovnik	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
	delavnica	torek, 6.4. ob 17:00	Torkova peta – ustvarjalnica za otroke in starše	Vila Mayer	MZPM Velenje – Klub mladih za mlade
	predstavitev	sreda, 7.5. od 12:00 do 17:00	Računalniška delavnica: Predstavitev Google Chrome	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
	planinstvo	nedelja, 11.5.	Soriška planina - Vrh Bače – Kobla – Planina za Črno goro (lahka pot)	Odhod iz AP Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
	rekreacija	ponedeljek, 12.5. ob 8:00	Sprehod za zdravje	Zbirno mesto pred Občino Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
	predstavitev	ponedeljek, 12.5. od 16:00 do 17:00	Računalniška delavnica: Aplikacije na pametnih telefonih	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
	predstavitev	torek, 13.5. od 16:00 do 18:00	Tečaj ličenja z gostjo Majo Podlesnik	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
	predstavitev	sreda, 14.5. od 12:00 do 17:00	Računalniška delavnica: Predstavitev Microsoft Outlook	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
	predstavitev	sreda, 14.5. od 17:00 do 18:00	Računalniška delavnica: Predstavitev digitalnega potrdila	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
	predstavitev	četrtek, 15.5. od 9:00 do 11:00	Računalniška delavnica: Prenos fotografij na računalnik	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
	predstavitev	četrtek, 15.5. od 16:00 do 18:00	Izobraževalna delavnica: Uporaba doma pripravljenih čistil	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj

ZVRST	KDAJ	KAJ	KJE	ORGANIZATOR
 razstava	četrtek, 15.5. ob 18:00	Odprije razstave Nekoč in za vedno prijatelji, pogovor z Bogdanom Železnikom in soavtorji	Mestna galerija Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj
 predstavitev	petek, 16.5. od 10:00 do 12:00	Izobraževalna delavnica: Digitalna fotografija (s seboj prinesite fotoaparate)	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
 košarka	sobota, 17.5. ob 10:00	Elektra Šoštanj – Tajfun Šentjur (kvalifikacije za 1.SKL, kadeti U17)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
 košarka	nedelja, 18.5. ob 10:00	Elektra Šoštanj – Primafoto Dravograd Koroška A (kvalifikacije za 1.SKL, starejši pionirji U15)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
 pogovor	nedelja, 18.5. od 10:00 do 18:00	Dan Muzejev , dan odprtih vrat slovenskih muzejev	Muzej usnjarstva na Slovenskem	Muzej usnjarstva na Slovenskem
 rekreacija	ponedeljek, 19.5. ob 8:00	Sprehod za zdravje	Zbirno mesto pred Občino Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
 predstavitev	sreda, 21.5. od 12:00 do 17:00	Računalniška delavnica: Brskalnik Google	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
 predstavitev	sreda, 21.5. ob 18:00	Zvočna kopel	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
 pogovor	četrtek, 22.5. ob 19:00	Pogovor z rojakom Janezom Žmavcem in predstavitev knjige Krista in Vstajenje Ivana Podkolesnik	Mestna galerija Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj
 koncert	petek, 23.5. ob 19:00	Koncert MePZ Skorno	Kulturni dom Šoštanj	MePZ Skorno
 košarka	petek, 23.5. ob 19:00	Elektra Šoštanj – 2. uvrščena ekipa 2. SKL (kvalifikacije za 1.SKL Ligo Telemach, 6. krog)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
 planinstvo	nedelja, 25.5.	Krofička – Strelovec (tura, zahtevno brezpotje)	Odhod iz AP Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
 rekreacija	ponedeljek, 26.5. ob 8:00	Sprehod za zdravje	Zbirno mesto pred Občino Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
 koncert	ponedeljek, 26.5. ob 19:00	Letni koncert učencev Glasbene šole Velenje, oddelka Šoštanj	Kulturni dom Šoštanj	Glasbena šola Velenje, oddelek Šoštanj
 predstavitev	sreda, 28.5. od 12:00 do 17:00	Računalniška delavnica: Nakupovanje preko spleta	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
 pogovor	četrtek, 29.5. ob 18:00	Klepet pod Pustim gradom	Muzej usnjarstva na Slovenskem	Muzej usnjarstva na Slovenskem

Kar ponudimo gostom, to je v nas

Potem, ko je kuharica in gostinka Mira Acman iz Florjana pri Šoštanju nabrala že veliko izkušenj v stroki, je doma, ob pomoči partnerja Lojzeta leta 1981 odprla lastno gostišče, ki je znano po dobri hrani in prijazni postrežbi še danes.

Ko je v družini pokazal velik interes za to delo, se izobrazil ter doma prekalil tudi sin Mitja, je pred štirimi leti prevzel gostišče kot svojo samostojno dejavnost. Družinsko podjetje Acman uspešno nadaljuje z gostinstvo. Poleg organizacije dela, nabave, marketinga in sodelovanja pri pripravi gostinsko turističnih aranžmajev ter prireditvev, Mitja še vedno goji prav poseben »šport«. S sestavljanjem in »mešanjem« koktajlov je že mlad postal svetovno znan, saj je že leta 1992 na Bledu pripravil prve, presenetljivo visoko ocenjene napitke. Ko se je vključil v slovensko društvo barmanov pa je zaslovel tudi kot svetovni prvak. Mitja zdaj še vedno tekmuje za slovensko ekipo ali kot posameznik, rad pa prevzame tudi vlogo mentorja ali demonstratorja priprave inovativnih koktajlov ob tovrstnih prireditvah in na uglednih gostinskih degustacijah. O gostinstvu Acman ter o barmanu Mitji smo skozi razgovor izvedeli še več.

Mitja, od kdaj se ukvarjate z gostinstvom?

Kot že v uvodnem razgovoru povedano, sta našo gostilno postavila mama Mira in oče Alojz Acman, jaz pa sem jima sledil skozi pomoč v gostinstvu že v času osnovne šole in ob rednem strokovnem izobraževanju. S končano srednjo gostinsko šolo v Šoli za gostinstvo in turizem v Celju, smer kuhar, pa sem najprej utrjeval pridobljeno znanje v domači praksi. Nato pa je prišel čas, ko sem kot samostojni podjetnik zamenjal mamo, znano odlično kuharico.

Katere vrste hrane in napitkov nudite, ali imate kakšno posebno hišno specialiteto, posebno kulinariko? Se prilagajate naravnim trendom, letnim časom?

Naše gostišče je na lokaciji med mestom in podeželjem, zato se prilagajamo navadam in potrebam tukajšnjih ljudi. Za vnaprej naročenim gostom se lahko hitro prilagodimo, trudimo se, da jim čim bolj ustrezemo za dostopne, zmerne cene. Vedno je bila naša stalnica kakovost pripravljene hrane ter odnos do gostov, ki so tako tujci kot domačini, sorodniki in prijatelji. Naključni obiskovalci ali stalni gostje. Normalno je, da poleg klasične kuhinje lahko ponudimo trendovsko hrano (npr. pozimi domače koline, spomladi špargljeve jedi, poleti lahko in pestro hrano, pa morsko hrano in divjačino itd.) z vključevanjem doma ali na kmetijah pridelanih sestavin. Posebnost pri nas pa so domači štruklji, nekakšna hišna jed, ki ostaja stalnica, vključena v različne menije ali kot samostojna jed.

Se lotite tudi priprave hrane ali le postrežbe gostov, organizacije dela in nabave sestavin ter pijač?

Kot sem omenil, sem končal kuharsko smer, velikokrat postorim kaj tudi v kuhinji, seveda, res pa vse manj, saj je z vodenjem lokala kar precej dela. Imate pri vašem gostišču kakšne posebne načrte v okviru dejavnosti?

Vasko leto pripravljamo večere morskimi dobrot in koktajlov na naši terasi in tudi za letošnje je to v načrtu za vsak petek v juliju. Obiščite nas, ne boste razočarani.

Pa mladina? Ptički in piščanci se izvalijo spomladi. Pri vas pa ste valili že kar nekaj let nazaj. Je tudi Larina in Maticova mama Darja, vaša soproga in gostinka, vključena v vašo družinsko in podjetniško delo?

Vesel sem, da mi tudi žena stoji ob strani, ki je poleg vzgojiteljice otrok in glavna gospodinja, del družinskega podjetja in veliko pripomore pri tem zahtevnem delu. Ja, ker je tudi ona gostinka, je vse lažje. Ko je potrebno, vsi poprimemo pri pripravi hrane, strežbi in pospravljanju. Tudi mama Mira je še vedno naša strokovna avtoriteta in glavna »kuhalnica« našega gostišča. Tu pa je tudi sestra Mateja, gostinka, ki se je usposobljala za ta poklic v isti šoli kot jaz.

Barmanka Draga kepš in barman Mitja Acman pred novim izzivom mešanjem koktajlov iz šampanjcev. Foto: Jože Miklavc

In kako ste prišli do znanja o mešanju pijač? Postati svetovno znani barman pač ni mačji kašelj?!

Nekaj o tem sem pobral že v šoli, po tem pa me je ob dnevnem delu v gostilni pritegnila lepota, okus in spremljajoča aroma pripravljenih koktajlov. Začelo me je zanimati, kako do tega. Vzori so bili tudi v domačem okolju Šaleške doline in ko sem bil na prvem tekmovanju na Bledu 1992, kjer sem nastopal kot amater, so ocenjevalci menda ugotovili, da imam smisel za to. Naslednje leto sem nastopal že kot član društva slovenskih barmanov in leta 1995 sem prvič postal državni prvak. Od takrat pa so se dobre uvrstitve kar držale za roke, to pa so bile nove spodbude. Leto kasneje sem postal vice svetovni prvak na tekmovanju v Tokiu, 1999 sem bil član ekipe, ki je zasedla 1. mesto na svetovnem prvenstvu. Lani poleti pa sem dosegel 5. mesto na svetovnem prvenstvu v Pragi. Med tem časom sem večkrat postal tudi državni prvak v različnih kategorijah priprave koktajlov.

Znano je, da ste eden aktivnejših članov Društva barmanov Slovenije?

Ja, res je, saj se le kot član državne strokovne institucije kot je naše edino društvo, ki združuje vse aktivne barmane v Sloveniji, vključujemo v mednarodne prireditve, izobraževanja in tekmovanja na evropski in svetovni ravni.

In aktivnosti v zadnjih letih, morda tod okoli? Lansko spomlad smo vas srečali v Slovenskih Konjicah, ko ste pripravljali koktajle v prestižni družbi na tematskem večeru Koktajli na osnovi šampanjcev. Kaj posebnega je bilo takrat v kleti Zlati Grič?

Včasih barmani pripravljamo tudi mešane pijače z vinom, oz. iz njega poskušamo narediti čim bolj zanimivo in atraktivno pijačo. Penine z naravnimi dodatki sadja in zelenjadnic smo takrat mešali kot novost. Menda se je kar obneslo.

Ste kaj podobnega pripravili v okviru društva slovenskih barmanov v letošnjem poletju?

Doslej sta bili izvedeni dve tekmovanji. Na začetku leta »Koktajl prijateljsva« v Rogaški Slatini, kjer sem dosegel 3. mesto in Državno prvenstvo, ki je bilo pred kratkim v Kranjski Gori, kjer sem dosegel 2. mesto. Sledilo bo tekmovanje na Bledu, ki pa je tudi mednarodnega značaja, saj ponavadi pridejo gostje in tekmovalci iz več držav. Vsekakor je izziv, da se lahko družim s prekaljenimi vrhunskimi gostinci in svetovno znanimi barmani ter tako primerjam in ohranjam tovrstni napredek v tem segmentu turizma in gostinsko-kulinarične tehnologije.

Ob zaključku le še dobre želje našemu sokrajanu, skromnemu a uspešnemu gostincu, ki bi menda ob kakšni priložnosti »zmiksals« tudi koktajle za ustvarjalce Lista. Saj....nekaj podobnega počnemo tudi z novicami.... Vsakič pripravimo poseben »koktajl za naše bralce«!

JOŽE MIKLAVC

Vedno lahko narediš še več

JOŽE GRABNER

Po poklicu urar, po srcu muzikant. A oboje uspešno. Kot urar od mladosti do upokojitve v tem poklicu, kot muzikant ravno tako od mladosti dalje v svetu glasbe. Kot pevec, kot harmonikar, kot strokovni vodja, pisec besedil in priredb, ljubitelj slovenske pesmi. Jože Grabner.

Že sedemintrideset let strokovni vodja Okteta Zavodnje, že več ko petstokrat na Uršlji gori. Zavodnje ga ne omejujejo, da se ne bi znal gibati po parketu velikih mest in pomanjkanje formalne glasbene izobrazbe spretno nadomesti s talentom, učenjem in ljubeznijo do glasbe. V oktetu ga imajo radi. Spoštujejo in cenijo njegovo delo in on ima rad »svoje fante«. Skupaj z njimi bo šel na Uršljo goro. V svoji pesmi.

Rodili ste se v Zavodnjah nad Šoštanjem. Tudi vaša družina je bila številčna, kot je bilo včasih pogosto.

Res je. Rojen sem v Zavodnjah, v družini, kjer je bilo 10 otrok. Do lanskega decembra nas je živelo devet, ena sestra je umrla še pred mojim rojstvom. Leta 1940, stara osem let. Ob letošnjem novem letu sem izgubil brata Toneta.

Ste ostali doma na kmetiji?

Živim v bližini domačije, na domači kmetiji sem dobil košček zemlje, na kateri sva si z ženo zgradila hišo leta 1975.

Kakšni so vaši spomini na otroštvo in mladost?

Rojen sem leta 1946 in se kar dobro spominjam tistih prvih let po drugi svetovni vojni, okoli leta 1950. Izredno težko smo živeli, spominjam se, da smo imeli domače koline, ko je v hišo vstopil takratni uradnik in ožigosal najlepše kose svinje za obvezno oddajo. Spominjam se tudi, da eno leto ni bilo niti kruha, ker je toča uničila pridelek. Jedli smo vsi črn kruh, samo nekateri belega in že takrat sem si rekel, da bom, če bom imel v življenju možnost, jedel bel kruh.

Mladost je bila drugačna, kot je dandanes. Pet, šest let star otrok je moral poprijeti za vsako delo. Predvsem smo otroci pasli, jaz sem imel najprej na skrbi krave, ki so se pasle v bližini doma, ko sem bil starejši pa tudi ovce, ki so se pasle par kilometrov stran od hiše. Ovce je bilo treba pasti dvakrat na dan, pred šolo in popoldan.

Kako pa ste potem shajali v šoli?

Šola je kar šla, zmeraj sem bil med boljšimi, tudi po koncu šolanja je bilo rečeno, da bi lahko šel študirat, a ni bilo denarja.

Ste osnovno šolo obiskovali ves čas v Zavodnjah?

V Zavodnjah je bila osemletka, tam nekje do 1963 leta. Jaz sem po osnovni šoli želel študirati glasbo, kar je bilo pravzaprav najmanj možno. Zato sem se odločil za finomehanika, tudi tu se je zakompliciralo, ker v dolini ni bilo mojstra, ki bi me vzel v uk. Zato sem devet mesecev delal na pošti v Topolšici, dokler se ni sprostilo učno mesto v Velenju pri Pirečniku.

Od kod želja po glasbenem izobraževanju?

Mi smo bili kar glasbena družina, mama je pela pri cerkvenem zboru, oče je igral frajtonarico, a bolj malo. Takrat so bili muzikanti na slabem glasu. Resen kmet si ni mogel privoščiti večdnernih odsotnosti, takrat so bile »ohceti« tudi po tri dni, zaslužek pa ni bil velik. Kot rečeno, mislil sem študirati za organista, a je bila šola v Mariboru in ker sem za finomehaniko zamudil redni študij, sem se zaposlil kot priučen in ob delu delal urarsko šolo v Celju.

Foto: Amadeja Komprej

V to smer je potem šlo tudi vaše življenje...

Najprej sem bil urar, nato po določenih letih mojster. Za mojstra je bilo treba meti petnajst let delovne dobe. Zaposlen sem bil pri Pirečniku v Velenju in šlo nam je razmeroma dobro. Ko pa se je začela doba elektronike je bilo manj del, zato sem moral iskati kruh drugje. Leta 1989 sem šel na svoje, najprej sem dobil prostor v Šoštanju za tri leta, nato pa sem imel delavnico v Velenju, saj so me tam bolj poznali.

Verjetno ste se ob delu tudi izobraževali?

Vsak posel zahteva spremljanje novosti. Kar sam sem študiral strokovno literaturo. Ta je bila dosegljiva v glavnem v nemškem jeziku.

Ste ga obvladali?

Nemško sem se učil samo eno leto, a za potrebe v delavnici in tudi za branje literature je zadostovalo. Tudi v Velenju je bilo dosti Avstrijcev, ki so hodili k urarjem v Slovenijo, ker smo bili bolj ugodni.

Kaj pa danes?

Urarstvo je praktično že izumrlo, finomehaniko je nadomestila elektronika, saj so cene mehanskih ur bistveno večje, pa še manj točne so. Če stane ročna ura pet evrov, potem vemo koliko je »ura«. Večina ljudi kupuje ure nižjega ranga, da jih lahko, ko se pokvarijo, vržejo stran. S tem smo urarji postali odveč. Stenske ure so še vedno aktualne. Mehanske ure se sicer še izdelujejo, predvsem boljše firme zaradi prestiža. Te ure so seveda bolj drage.

Vi še imate mehansko uro?

Jaz še imam mehansko uro. Tudi doma imam več ur, nekaj tudi takih, ki so ostale od strank...seveda niso neke starinske vrednosti, a jih vseeno hranim. Mogoče bo kdaj zanimivo.

Vam je kaj dolgčas po časih, ko so bili urarji poseben ceh?

Včasih smo se seveda urarji družili, prirejali piknike, tudi izmenjali izkušnje, ko je prišla mlajša generacija je to presahnilo. Poklic je na najboljši poti da izumre. Tudi šole za urarja ni več, moj sin jo je še obiskoval, a so se časi drastično spremenili. Če bi mehanika ostala, bi bil urar še vedno gospod, tudi ura je nekaj pomenila, danes urar ne pomeni nič, ura pa je potrošni material. Pa tudi ure se zelo malo nosijo. Zato je poklic seveda razvrednoten, tako kot nekateri drugi, čevljar na primer...

Foto: Amadeja Kompelj

Se vam je kdaj zgodilo, da niste znali popraviti ure?

Da bi povsem dvignil roke, nikoli. Popravilo je včasih trajalo tudi po mesec dni. Da je samo delovanje pokazalo, zakaj ura ne dela. Kakšna stenska ura na primer je včasih delala po dva meseca povsem normalno, potem pa se je kar naenkrat »razštimala« .

So v času vašega aktivnega dela veljale kakšne ure za boljše. Glede na firmo mislim?

Pri stenskih urah je veljalo, da so najboljše nemške pri ročnih pa so veljale za dobre švicarske.

Kdaj ste si ustvarili svojo družino? Kakšen je bil vaš čas z njo?

Poročil sem leta 1973 z Minko, Marijo iz Razborja. Rodila sta se nama dva otroka, hči Alenka leta 1975 in sin Bojan leta 1977. Prva leta, ko sem si ustvaril družino so bila namenjena gradnji hiše, nato pa smo hodili veliko v hribe. Ker sem takrat še igral v ansamblu Planika, je morala žena kar veliko potrpet... da, denar je prav prišel. A sčasoma spoznaš, da denar ni vse...

Omenili ste, da je sin urar. Ste ga vi usmerjali?

Ko so bili otroci majhni, so bili, upam, deležni tega kar jim morajo starši dati, za poklice pa sta se odločala sama. Sin dela zdaj kot poslovođa, hči je profesorica. Oba sta tudi glasbenika, sin igra v ansamblu Ta pravi faloti, hči pa je vokalistka pri Sredenskih, tako da mislim, da nadaljujeta tradicijo Grabnerjeve družine. Kot že rečeno, je morala moja žena imeti kar veliko potrpljenja in razumevanja.

Vas je kdaj mikalo v svet, ali vam Zavodnje toliko pomenijo, da se zato niste odločili oditi kam drugam?

V Zavodnjah sem se rodil in to človeku nekaj pomeni. Ker sem tam gradil hišo sem se na nek način navezal na to, kar smo ustvarili. Tudi Zavodnje so se precej spremenile. Jaz sem se vozil v službo še po makadamu z mopedom, zdaj pa je cesta asfaltna in vedno prevozna.

Ves čas aktivnega dela ste gojili tudi različne hobije, ki jih pravzaprav gojite še zdaj.

Ves čas je bila moj hobi glasba, igranje in petje. In seveda hoja v gore. Zadnja leta tudi kegljanje. Ko ni bilo več toliko dela pri hiši, sem z družino in pa tudi sam hodi v hribe. Žena sicer ni tako navdušena, a kakšne vzpone še vedno narediva skupaj. Na Uršlju sem bil več kot petstokrat, pred dvema letoma so mi za petstoti vzpon podelili priznanje.

Od kod se vzpnete na Uršljo goro?

Čisto od doma bolj poredko, v glavnem iz Šentvida ali s Ciganije. Glede na to, da imam zadnjih deset let povpreček vzponov okoli tridesetkrat na leto, sem bil verjetno na Uršlju še večkrat. Uršlja zato, ker je blizu, še zmeraj grem vsaj enkrat na leto na Triglav, tudi za dva ali tri dni. Tja grem v glavnem s kolegi. Seveda grem velikokrat tudi na Peco in Smrekovec. V glavnem sem hodil za vikende, zdaj ko pa sem se upokojil, bom lahko tudi med tednom. No, saj na Uršljo sem včasih pobegnil kar naravnost iz službe....

Kot navdušen ljubitelj narave in hoje bi verjetno tak način življenja priporočili tudi drugim.

Zagotovo je treba v tem nekaj videti. Kdor vidi samo napor, ne bo šel. Včasih, ko grem pozimi kam v kakšen ekstrem, si tudi sam rečem: »A mi je treba?« A ko premagam hrib, si rečem, da še zmorem. Je tudi nek preizkus in dokaz, da sem še zdrav.

Glede na to, da ste se upokojili kot urar, imate verjetno tudi sami zbirko ur. Jih še tudi popravljate?

V glavnem ne, čeprav ure večinoma tečejo vse. Nisem take vrste, da bi navijal ure zato, da tiktakajo.

Omenili ste kegljanje.

Tako je, z odborom društva upokojencev Zavodnje že nekaj časa kegljam. To zelo rad počnem. Že nekajkrat smo bili občinski prvaki.

Kdaj ste se naučili igranja na harmoniko in kje ste igrali?

Sem samouk, najprej sem poskusil na bratovi harmoniki, nato sem si jo tudi kupil. Med služenjem vojaškega roka sem se vključil v vojaški ansambel. V njem smo bili sami Slovenci igrali smo za oficirje. Tam sem igral tudi bobne. Od leta 1969 do 1983 sem igral klavirsko harmoniko pri Planiki.

Igrali ste harmoniko, kaj pa vaši bratje?

Tudi bratje so igrali, Tone je v mladosti igral harmoniko, tudi kasneje je zaigral kakšno. Ivan je bil organist v Zavodnjah. Silvo je igral kitaro, Stane bariton.... pač glede na zmožnosti. Franc, ki je bil najstarejši, žal ni imel časa in energije za te stvari. Imam še sestre Cvetko, Marijo in Anico.

Poleg okteta Zavodnje o katerem bova še kaj rekla, kaj še vodite?

Vodim tudi skupino na Konovem. Najprej sem delal z oktetom ki je potem razpadel. Nato me je k delu povabila skupina harmonikarjev, ki so želeli tudi kdaj zapeti. Angažirali so me, da sem odbral šest pevcev, s katerimi vadiim enkrat na teden. Skupina zdaj nastopa na raznih obletnicah in prireditvah. Z njimi sem že štiri leta.

Spomin na petje vaše družine seže tudi na petje v cerkvenem zboru v Zavodnjah.

Ko se je pojavil radio, sem rad poslušal oktet bratov Pirnat. To je bilo v letih 1955 ali 1956. Takrat sem pravzaprav prvič slišal, kako se da zapeti. Pri cerkvenem zboru v Zavodnjah smo v glavnem peli vsi, že takrat je v meni obstajala želja po svojem sestavu. Z brati smo poskušali v domačem kraju poiskati pevce, pa se ni preveč obneslo, nato pa se je zgodila v kraju majhna neprijetnost. Za praznik bi moral zbor naštudirati nekaj partizanskih pesmi pa smo se slabo obnesli. Župnik Šmon, ki je bil razočaran nad nami, je v cerkvi oznanil, da tak zbor nima kaj delati na koru, da ga bo podrl.... tako smo takrat bratje nehali peti pri zboru, poiskali smo še štiri potrebne glasove in začeli s petjem v oktetu.

Vaše delo z oktetom Zavodnje teče že 37-to leto, od leta 1977, ko ste ga ustanovili bratje Grabner.

Z oktetom bom delal, dokler bo možno in dokler bodo zadovoljni z mojim strokovnim delom. Moje veselje do petja izvira tudi iz spominov na otroštvo, ko se je v naši družini vedno pelo. Spomnim se let tam okoli 1952/53, skoraj vse sobote nedelje so bile pevsko obarvane. Popoldan so prišli sosednje in delavci, ki so delali na cesti, kaj popili in se zadržali do večera. Nato so jih prišle iskat žene, sploh ko je prišla seseda Slava Kotnik, ki je bila organistka, se je začela fešta. Tudi do polnoči se je pelo, otroci smo že šli spat. Pred kratkim sem naredil priredbo ene teh pesmi, ki sem si jo zapomnil v otroštvu.

Se še spomnite prve pesmi, ki ste jo peli z oktetom?

Mislim, da je bila prva pesem Oj hišica očetova.

Vam je bilo kdaj žal, da ste zaradi okteta pustili ansambel?

Z ansamblom sem prenehal, ker bi se morali odločiti za profesionalno pot. Tudi v tujino bi morali iti, pa sem ugotovil, da je družina na prvem mestu. Z oktetom sem lažje delal, saj smo imeli do lani vaje pri meni doma. Prvi nastop je bil že leta 1977, ob premestitvi partizanskega spomenika. Takoj, ko so nas spoznali, so nas vabili na razne prireditve. Včasih je bilo dosti več potreb po tem in manj sestavov. Člani so se menjali zaradi različnih razlogov, prvih deset let smo se držali bolj doma. Ob deseti obletnici smo začeli sodelovati na srečanju Pozdrav pomlad v Velenju, kjer zdaj redno sodelujemo. Leta 1992 so nas na srečanju oktetov na Brniku posebej izpostavili in to štejejo kot prelomno leto, saj od takrat širimo sodelovanje z raznimi oktetami po Sloveniji. Tam sem se tudi osebno spoznal z oktetom bratov Pirnat. Še vedno se redno srečujemo z Šentjernejčami, žal so nekateri drugi projekti zaradi pomanjkanja denarja odpadli.

Je bila kdaj kriza tudi v oktetu?

Krize so bile seveda, tudi boleznin in smrti... pa vsakega novega je treba preizkusiti in naučiti.. razen enega, Mira Perovca, ki je pel v Šaleškem oktetu, ni nihče prej pel.

Z vsakim članom sem praktično začel od začetka. Lepe izkušnje so to. Na primer brata Brglez sta bila zelo aktivna in tudi dajala veliko energije, čeprav je eden od njiju prišel k oktetu čisto slučajno. Potem pa sta vztrajala petnajst let. Za vsakim pevcem mi je hudo, če je odnehal. Res pa je, da se iz marsikoga da narediti pevca, iz nekaterih pa ne. Moja naloga je tudi to, da nove člane preizkusim. Tudi kakšna zamera je bila zato.

Se med seboj tudi sicer družite?

Ja, nismo tako uradni.

Kot strokovni vodja delate tudi na priredbah melodij. Zakaj in če to radi počnete?

Priredbe sem začel delati zato, ker od začetka nismo imeli pevcev, ki bi že kaj znali ali pokazali kaj novega. Zato rad poskusim kaj takega, kar ljudje ne poznajo. Da je to dobro sprejeto, vidim na raznih revijah. Ljudem je to všeč in si zapomnijo.

Foto: Amadeja Komprij

Imate pa tudi lep izbor božičnih napevov.

Ker je znanih samo nekaj božičnih napevov, ki jih vsi pojejo, se trudim da kakšno novo priredim. Tudi iz popevk.

Kako delate priredbe?

Osnova mora ostati. Če delam iz popevke, je treba marsikaj prilagoditi. Na primer, treba je spremeniti kakšno instrumentalno spremljavo v glasove ipd. To je zanimivo, vzame pa veliko časa. Marsikatero skladbo sem delal tudi po trideset ur.

Kakšna je bilanca okteta in s tem vašega dela.

Sedemintrideseto leto delovanja, dva cedeja, številne priredbe, številni nastopi, prijateljstva....nekaj tekstov, kot na primer ta, ki je posvečen Uršlji gori. Na to pesem bi radi posneli videospot za naš tretji CD.

Imate kakšno posebno vodilo v življenju?

Težko bi se odločil samo za nekaj. Kar veliko stvari mi je pomagalo. V mladosti sem imel željo po belem kruhu, ko sem na radiu poslušal pevce, sem spet čutil željo, da bi to tudi jaz počel. Če nimaš vedno nekih želja, ne gre. Ko smo začeli peti z oktetom, mi je sosed rekel: »Pa kaj misliš, da boste kdaj v Ljubljani peli?« No pa smo peli po vsej Sloveniji, v Avstriji...Človek mora imeti cilje.

Kaj pa kakšen izrek?

Eden je tak, da nikoli ni tako hudo...a je tudi »kontra«, da nikoli ni tako dobro, da ne bi bilo lahko še bolje. Predvsem pri glasbi je tako. Nikoli ne smeš biti zadovoljen, vsaj pri sebi ne. Jaz že nisem hitro zadovoljen. Pevce je sicer treba pohvaliti in jim dati priznanje, a hkrati jim moraš dati vedeti, da lahko dosežejo še več.

Česa si želite?

Želim, da bi to kar delam, delal še nekaj let, da bi bilo zdravje in volja, ki jo imam ta trenutek še veliko. S to sestavo okteta sem zelo zadovoljen in upam, da bomo ostali dobri prijatelji še naprej. In seveda še naprej dobro peli.

Hvala za pogovor.

Hvala vam in lepe velikonočne praznike vsem.
(Pogovor je potekal nekaj dni pred prazniki op.ur.)

Obiskala nas je pomlad

V 2.c razredu Osnovne šole Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj imamo že cel april prav posebno gostjo - pomlad. Vsak dan nas razveseli s kakšnim zanimivim presenečenjem in prav vsak kotiček razreda je napolnila z živahnimi barvami, ki nas spravljajo v dobro voljo.

Kako se je vse skupaj začelo? Učenci nadvse radi ustvarjajo in odločili smo se, da si razred opremimo malce drugače. Najprej smo pričeli z izdelovanjem drevesa iz valovite lepenke, ki smo ga pobarvali s toplo rjavo barvo. Potem so na drevesu zrasi kolažni rožnati cvetki in na koncu še živahno zeleni listi. Pod drevesom se menjujejo različne zgodbe, trenutno tam stoji čarobna hiška in ugotavljamo, katero pravljico bitje živi v njej.

Seveda to ni edina "živa" rastlina v našem razredu. Imamo tudi čisto pravi zeliščni vrt. Posajenih imamo kar 18 vrst različnih rastlin, mnoge so učenci srečali prvič. Posejali smo jih v jogurtove lončke, ki se sončijo na okenski polici. Vsak dan pridno opazujemo, katero seme je že pokukalo na plano in koliko vode potrebujejo naše rastlinice. Imamo tudi posebne kartončke, kamor smo prilepili prava semena in sličice odrasle rastline, s katerimi lahko spremljamo rast zeliščnega vrta.

Vse bujno raste v razredu pa uspeva ob obilici padavin, ki ga prinaša aprilsko vreme, zato smo za zadnjo steno učilnice izdelali iz kartona in volne nekaj koprenastih oblakov. Pred dežnimi kapljicami nas ščitijo mavrični dežniki, poslikani z barvnim tušem. Kaj pa o svoji učilnici menijo učenci 2.c razreda? Pa jih povprašajmo...

Foto: arhiv OŠ KDK Šoštanj

Tjaša: "Meni je zelo všeč, ko ustvarjamo skupaj in ko je zelo pisan razred in takrat se počutim zelo dobro."

David: "Jaz obožujem podaljšano bivanje, ker ustvarjamo in to mi je zelo všeč."

Maja: "Počutim se, kot da je zraven mene pravo drevo sreče."

Doroteja: "Jaz se lepo počutim zato, ker imamo tako prijazno učiteljico, in zato ker lahko z njo ustvarjamo in ker z njo tako okrašujemo učilnico."

Hana: "Meni je všeč cel naš pisan razred, ki je lepo okrašen."

Maj: "Meni je v tem razredu super, ker veliko ustvarjamo. Najbolj pa mi je všeč zeliščni vrt in pa naše drevo."

Anamarija: "Meni je najbolj všeč drevo in oblaki in dežniki. Posadili smo rastline: dalje regine, redkvico in sončnico, peteršilj, solato, zeleno lečo, kamut, sezam, alfaalfa, koruzo."

Lara: "Meni je zelo všeč, ker imamo pisan razred. Rada tudi gledam, kake lepe dežnike imamo."

Naše zgodbe tu še ni konec in se bo nadaljevala vse do konca šolskega leta, ko nas bo obiskalo poletje. Komaj čakamo, kaj nam bo prineslo...

MAJA NOVAK

Šola v naravi – šola za življenje

Osmošolci OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj vsako leto en teden preživimo v čudoviti naravi severne Primorske, natančneje v okolici Tolmina. V Domu Soča (Center šolskih in občinskih dejavnosti Tolmin) nam ponudijo zanimive naravoslovne in družboslovne vsebine ter vse začinjijo še s športnimi in planinskimi dejavnostmi pa tudi z družabnimi vsebinami.

Že na začetku 8. razreda smo izvedeli, da gremo v šolo v naravi – v Tolmin. Seveda smo bili vsi navdušeni, da bomo lahko preživeli pet dni brez staršev. Slaba novica je bila le ta, da smo morali počakati vse do marca. Priprave pa so se seveda začele že mesec prej, ko smo se odločali, s kom bomo skupaj v sobi. Nastajale so zmešnjave, a se je na koncu vse lepo razrešilo. Tako smo 24. marca z avtobusom končno odpotovali do Posočja.

Ko smo zagledali dom, v katerem bomo bivali, se je naše veselje sicer malo poleglo, a smo se razživel, ko smo morali razpakirati stvari in si ogledati naše sobe. Jaz in moje sestanovke smo se že prej dobro ujele, zato tudi s skupnim bivanjem nismo imele težav. Že drugi dan so se začele aktivnosti: pohodi, plezanje, muzej, ... Po navadi smo ob večerih izmučeni padli v postelje, vendar je kljub naporom in (občasnim) prepri-rom Tolmin presegel pričakovanja. Vsaj moja.

TJAŠA

Letošnji osmošolci so zbrali nekaj vtisov.

Všeč mi je bilo:

- reka Tolminka, ki je bila v zgornjem toku zelo divja;
- zelenomodra Soča, ponekod še malo mlečne barve zaradi topljenja snega; pogrešam jo;
- pohodi, saj rad hodim in mi je všeč višina;
- lepa pomladno prebijačo se narava;
- lokostrelstvo, orientacija in plezanje po umetni plezalni steni;
- najbolj so me navdušila Tolminska korita in upam, da jih bom še kdaj videla.

MARUŠA, KLEMEN, ŽIGA, MAJLINDA, SENAD

Kozlov rob

Nad Tolminom se dviguje hrib, imenovan Kozlov rob, z ruševinami srednjeveškega gradu. Nanj lahko prideš šele po sprehodu skozi mesto. Ob tem smo si ogledali najstarejši tulipanovec v Sloveniji – drevo, staro več kot 300 let. Pot smo nadaljevali po pobočju hriba in se ustavljali ob ostankih kavern in bunkerjev iz 1. svetovne vojne. Na razgledni točki smo lahko videli celo mesto Tolmin, reki Sočo in Tolmino ter njuno sotočje. Ko smo prišli do vrha, smo videli ruševine gradu. Morali smo iti čez most, ki je vodil čez globok jarek okoli gradu. Od tam je bil lep razgled na okoliške gore. Po malici smo se odpravili po grajski poti nazaj v dolino. Vso pot smo spoznavali rastline, ki so uporabne, in jih tudi poskusili.

NASTJA IN DANIELA

Foto: arhiv OŠ KDK Šoštanj

Najdi pravo pot – orientacija

Orientacija je bila za našo skupino v najugodnejšem terminu, saj smo si prejšnje dneve že ogledali lokacije, po katerih so nas vodile naloge na listu. Na poti smo se zelo zabavale, saj so bile naloge res zanimive. Na začetku smo morale prešteti bele proge na prehodu za pešce, poiskati spomenik padlim v 2. svet. vojni, pot pa nas je nato vodila so Sotočja, kjer smo se malo ustavile. Glede na ime naše ekipe (Lačne) lahko predvidevate, kaj smo tam počele. Tini in Moniki so pošle skoraj vse zaloge. Po kratkem počitku smo se odpravile naprej, a smo se izgubile. Na srečo je bil tam učitelj Edi, ki nam je pokazal pravo pot. Ta nas je vodila do nemške kostnice, nato pa do cerkve in pokopališča. Po napadu smeha zaradi spotikanja smo nadaljevale pot in naletele na tabornike in Monika jih je vprašala za nasvet, kako naprej. Vodnik se je opravičil, češ da ne razume njenega narečja, in odšel. Kljub vsemu nam je uspelo priti do konca, kjer smo na razglasitvi izvedele, da smo zmagale.

TINA, MONIKA, PETJA

Tolminska skozi čas

Ta dan smo izvedeli veliko o zgodovini Tolminske. Med drugim smo se ustavili ob Soči, kjer nam je učitelj deklamiral Gregorčičevo pesem Soči. Za sprostitev smo metali tudi kamenčke v reko in tekmovali, kdo vrže dlje ali čigav kamen naredi več žabic. Nato smo obiskali nemško kostnico. Vrata vanjo so bila izdelana iz puškinih cevi. V kostnici je bilo zelo temno, le malo sončne svetlobe je prihajalo skozi edino okno in osvetljevalo zlate mozaike. To so bila iz pozlačenih kamenčkov zapisana imena padlih Nemcev v 1. svetovni vojni.

KARMEN IN INES

Foto: arhiv OŠ KDK Šoštanj

Plezanje

V atriju doma so imeli plezalno steno. Najprej nas je učiteljica za šport poučila o plezanju, nato pa smo se v steno podali boljši plezalci. Vsak je moral natakiniti plezalni pas in pri tem so nekateri imeli velike težave. Večini je uspelo priti do vrha, kjer je vsak pozvonil na zvonček. Ob tem je bilo veliko zabave, saj je bil nekdo iz naše skupine precej nespreten in je zavozljal vrvi in pasove varovalne opreme. Po nekaj minutah smo le razvozlali in spet so lahko plezali.

VID IN ERIK

Lokostrelstvo

Pred streljanjem sem bil zelo nervozen. Kar tresel sem se. A že na ogrevanju sem zadel desetko. Vedel sem, da bom uspešen. Med tekmovalcem sem videl, da je sošolec zadel 9, 10 in 8 in že sem mislil, da sem izgubil. Počasi se je bližal moj lokostrelski nastop. Ker nisem bil ravno priden, je učiteljica dejala, da bom nastopil zadnji. To niti ni bilo tako slabo, saj sem imel več časa za pripravo. Prvi strel ni bil nič posebnega, a za mene odličen, saj sem zadel 9. Vedel sem, da če želim biti prvi, ne smem veliko zgrešiti. Sošolci so me spodbujali. Nameril sem in usrelil. To je bil najboljši strel v mojem življenju, zadel sem 10. Za zmago

sem moral zadeti 10 ali 9. Nekateri so želeli, da zgrešim, a jaz se nisem pustil motiti. Ko sem nameril, sem se ves tresel. Vedel sem, da sem od priznanja oddaljen le za en strel. Zadel sem 9 in bil tako najboljši v moji skupini. Ker tudi v drugih skupinah ni bilo boljšega, kar sem močno upal, sem zadnji dan dobil priznanje za najboljšega strelca v 8. b. To je bilo izjemno doživetje, ki ga ne bom nikoli pozabil.

ALJOŠA

Tolminski muzej

Naša skupina je zadnja obiskala Tolminski muzej. Kot smo slišali od drugih sošolcev, naj ne bi bilo zanimivo dve uri stati in poslušati razlago. A na srečo smo mi dobili drugega vodiča. Zanimivo nam je opisal zgodovino Slovenije, še posebej severne Primorske: prazgodovino, bakreno, bronasto in železno dobo, stari, srednji in novi vek ter pomembnejše dogodke na tem ozemlju. Proti pričakovanju ta ogled muzeja ni bil dolgočasen, ampak zanimiv in poučen.

LARA, TINA

Tolminska korita

V šoli v naravi smo en dan obiskali tudi naravno znamenitost, ki privablja veliko turistov, to so Tolminska korita. Ležijo na obrobju Triglavskega narodnega parka, do koder smo odšli peš. Pot ni bila naporna. Vmes smo se ustavili na vojaškem pokopališču iz 1. svetovne vojne. Preden smo vstopili v Triglavski narodni park, smo si privoščili kratek počitek in malico. Pot smo nadaljevali visoko nad strugo reke Tolminke, ki je v apnenčasta tla izdolbla globoko in ozko strugo. Nato smo se spustili do struge in po stopničkih in mostičkih prišli do termalnega vrelna in korit. Hodili smo tudi skozi manjše predore. Od tam smo se povzpeli na Hudičev most, ki se dviguje 60 metrov nad Tolminko. Ves čas nas je malo spremljal tudi strah. Opazovali smo reko in njene slapove ter se veliko fotografirali.

MAŠA, DIJANA, TAJA, TINA

Foto: arhiv OŠ KDK Šoštanj

Zaključni večer

Že prvi dan smo izvedeli, da bomo imeli zadnji večer kulturni program in ples. V domu so bili tudi učenci iz Trebnjega, s katerimi naj bi se ta večer malo več družili. Pripraviti smo marali šest točk. Na predstavitev smo se pridno pripravljali že dva dni prej. Dekleta smo se zbrala v eni od sob in izbrala pesem ter vadila. Pri vajah pa ni manjkalo smeha. Naučile smo se pesem o modni pisti in prišle na idejo, da bi izvedli modno revijo. Fantje so si izposojali dekliška oblačila, dekleta pa fantovska. Tako je prišel zadnji večer. Tanja je vzela v roke kitaro, dekleta pa so skupaj zapela pesem Krokodilčki. Nato so na modno pisto prišli fantje v dekliških oblačilih ter pokazali, kaj je ta trenutek najbolj »in«. Po modni brvi so se sprehodila še športno fantovsko oblečena dekleta. Smeha je bilo veliko. Ko pa je na harmoniko zaigral Matija, so šli najbolj junaški plesat. Tudi Kilian je izvedel točko: iz sebe je delal bedaka zato, da bi nas zabaval. Tudi sedmošolci iz osnovne šole Trebnje so pripravili nekaj zabavnih točk, nato pa je sledil ples, kjer smo se zelo zabavali.

TANJA, KLARA, ELLA, NEJA

Družinski dan na Velenjskem gradu

Vokviru spoznavanja kulturne dediščine našega kraja, smo skupaj preživeli prijetno družinsko popoldne na Velenjskem gradu.

Foto: arhiv vrtca

Izvedeli smo nekaj zgodovinskih podatkov o gradu, kdaj je bil zgrajen, kdo je v njem živel, da je bil tudi napaden... danes pa, ko v njem nihče več ne živi, se uporablja v druge namene. Tukaj se lahko tudi poročiš. Mi pa smo si ogledali muzej afriške zbirke Františka Foita ter zbirko ostankov mastodonta. Seveda je bil mastodont zakon!

Foto: arhiv vrtca

S prijetnimi vtisi smo se vračali po kamnitih stopnicah proti cilju in še drugi dan obujali spomine na skupaj preživete trenutke.

ANITA MIKLAVŽINA

Pomlad v vrtcu

Vmesecu marcu se je začela prebujati narava. Otroci in strokovne delavke vrtca Šoštanj enota Lučka, so se odločili, da spoznajo pomlad in povežejo zanimivosti narave z družino in kar dvema praznikoma naših mamic.

Foto: arhiv vrtca

Najmlajši otroci so raziskovali naravo v okolici našega vrtca, starejši otroci so se podali na daljše sprehode v gozd in na travnik. Odkrili so zvončke, trobentice, vijolice, opazovali prve metulje ter kasneje čebele, ki so preletavale cvetoči regrat in se pasle na cvetovih češenj. Zanimivega je bilo še več, otroci pa so vso znanje s pridom uporabili in ustvarjali v igralnicah. Risali, izrezovali, lepili in slikali so rože, cvetoča drevesa in živali z različnimi likovnimi tehnikami. Z njimi so okrasili igralnice in pričarali pravo pomladno vzdušje. Otroci so si pogledali predstavo Mala Marjetica, ki so jo pripravile strokovne delavke in preko pravljичne vsebine izvedeli kam je gozdni mož skril pomlad.

Nastajala so darila in voščila, otroci so jih podarili mamicam, jim voščili za praznik in jim s tem povedali, da jih imajo radi.

Staršem smo želeli pokazati, kaj vse počnemo v vrtcu, zato smo jih povabili popoldan v vrtec, ena skupina otrok v vilo Mayer, kjer smo se družili, plesali in igrali. Ta druženja so vedno nekaj posebnega in nam še dolgo ostanejo v spominu. Tudi tokrat je bilo tako.

DAMJANA SEČKI

Sodelovanje vrtca s starši

Vmesecu marcu so se v enoti Brina prijetna druženja s starši, otroki in strokovnimi delavkami. Srečanja so pomembna saj se tako izmenjujejo mnenja, izkušnje in znanja.

Foto: arhiv vrtca

Vse skupaj prinaša pozitivno medsebojno interakcijo, ki krepi partnerski odnos med vrtcem in družino. Srečanja so potekala na različne načine, vendar je bil enoten cilj vseh oddelkov prikazati staršem, kaj vse počnemo v vrtcu in katera znanja so otroci skozi igro pridobili. Preko video zapisov in slikovnega materiala smo jih popeljali po različnih temah projekta Kulturne dediščina našega kraja. Starše so otroci seznanili z Muzejem usnjarstva in uporabnostjo usnja. Prikazali smo proces nastajanja predstave, popeljali starše v vilo Mayer, kjer so si ogledali predstavo z naslovom Repa Velikanka, v izvedbi svojih otrok. Kulturna dediščina se je širila iz vrtca v družino, starši so se naučili ljudskih plesov, rajalnih igrer, manjkalo ni niti pesmi ob spremljavi harmonike.

Foto: arhiv vrtca

Zanimivo si je bilo ogledati kaj vse so počeli otroci na temo Pošta nekoč in danes. Takšna srečanja so pomemben dejavnik pri razvoju kakovostnega sodelovanja. Veseli nas, da so bili popoldnevi prežeti s pozitivno klimo ter željo, da se zopet srečamo.

TINA JAMNIKAR

☐ Mesec marec – mesec družine

Mesec marec je mesec družine, zato smo se v enoti Biba z otroki veliko pogovarjali o družini in vlogi družinskih članov.

Foto: arhiv vrtca

Še posebej v tem mesecu je zaživel kotiček dom, kjer so imeli otroci priložnost simbolne igre. V pripravljenih kottičkih smo kuhali, negovali dojenčke, se frizirali, brisali posodo, čistili police, mize, stole, obešali in likali perilo in se tako preko simbolne igre preizkušali v družinskih opravilih. Zbirali smo družinske fotografije, se ob njih ustavljali in prepoznavali družinske člane ter brali pravljice in prepevali pesmice na temo družina.

Foto: arhiv vrtca

Lep pomladni dan smo izkoristili za srečanje s starši. Zbrali smo se v igralnici, kjer smo skupaj s starši zapeli in zaplesali nekaj pesmic ter staršem predstavili prstne igre, nato pa smo srečanje nadaljevali na našem igrišču, kjer smo poskrbeli za gibalne in ustvarjalne dejavnosti. Preživeli smo lep dan, ki nam bo še dolgo ostal v lepem spominu.

URŠKA HEINDL

☐ »Za vsako bolezen rožca raste«

Se še spomnite teh besed tete Pehte iz Kekčevih prigod in vseh njenih zdravilnih zelišč, ki jih je z največjo skrbnostjo nabirala? To in še več smo v mesecu aprilu raziskovali otroci vrtca Šoštanj –enote Urška Topolšica.

Foto: arhiv vrtca

V okviru projekta Zeleni nahrbtnik, nas vsako leto obišče zmajček Jurček in z njim smo se podali v spoznavanje zdravilnih rastlin. Skupaj smo jih nabirali, zbirali, jih spoznavali, sušili, poimenovali, izdelovali herbarij... Obiskali smo različne zeliščne vrtove pri naših babicah in dedkih ter opazovali nastajanje vrtov v naši okolici.

S pomočjo staršev smo naredili svoj cvetlični, zeliščni in zelenjavni vrt, kjer opazujemo rast, se spoznavamo s skrbjo za rastline (zalivanje, pletje) in zeliščni kotiček, ki je razstavljen na hodniku.

Foto: arhiv vrtca

Vse to smo povezali tudi v projekt Etika in znanje, kjer je sedaj prednostna naloga »Skrb za sočloveka (podtema-Skrb za rastline in živali)«. V ta namen smo na drevesa, skupaj z našim hišnikom nameslili ptičje valilnice, ki smo jih v dar dobili na nastopu materinskega dne od TD Topolšica-Podeželje. Nas že prežema toplo in sončno vreme, ob katerem neizmerno uživamo, zato ga kanček v pozdrav pošiljamo tudi vam.

MATEJA GRABNER

Bolnišnica
Topolšica

**ŽELIMO VAM, DA BI BILI PRAZNIČNI DNEVI NEKAJ POSEBNEGA,
DA BI JIH DELILI Z LJUDMI, KI JIH IMATE RADI.**

»Ti skrivnostni moj cvet«

Je naslov tokratne ambientalne postavitve umetnika, **Rafaela Samca**, ki si jo lahko ogledate v mestni galeriji Šoštanj.

Rafael Samec je svojevrsten likovni ustvarjalec, ki svoje ideje pretaka v vosek oziroma parafin. Tako nastajajo raznoliki artefakti, kot so samostojne oble plastike, reliefi ter slike. Na tokratni ambientalni postavitvi, ki po vsebini sovпада s praznikom Velike noči, je želel poudariti predvsem njeno simboliko, tako bela vrtnica simbolizira simbol vsakega človeka, srebrna tiste, ki iščejo pot k nečemu višjemu in zlata vrtnica, kot pomen spoznanja. Prislulnil je pesmi Otona Župančiča in tako ustvaril valujoče, mehke, z mahom prekrite zelene poljane ter nanje postavil parafinske cvetove. Slikarski del razstave, predstavljajo akrilne slike oziroma dela, narejena v mešani tehniki. Gre za estetsko srečevanje materialnosti zemlje in njenih struktur z bogatimi barvnimi nanosi.

Foto: arhiv avtorja

Otvoritev, ki jo je uradno otvoril direktor Zavoda za kulturo Šoštanj, Kajetan Čop, je bila v torek, 15.4.2014. Dogodek je povezovala Miloška B. Komprej, Anamarija Stibilj Šajn je podala likovno oceno, za glasbeno podlago pa je poskrbel Nejc Zajc, pod mentorstvom Zmaga Štiha iz glasbene šole Fran Korun Koželjski. Ker je avtor postavil razstavo že teden dni prej, je lahko bila na vabilu fotografija ambientalne postavitve. Zavod za kulturo Šoštanj pa se zahvaljuje Turističnemu društvu Skorno, za pomoč pri nabiranju mahu.

AMADEJA KOMPREJ

Jukebox.app

Na Šolskem centru Velenje že 7. leto deluje Plesno glasbeno gledališče, ki je v času delovanja postavilo na oder že nekaj uspešnih predstav, kot so Hair, Step up, Pa ne spet Briljantina... in seveda letošnjo Jukebox.app., ki so jo pripravili v sodelovanju z Glasbeno skupino Gvido.

Foto: arhiv

V času od premiere dalje, ki je bila v Kulturnem domu Velenje februarja, se je zvrstilo že lepo število ponovitev. Jukebox.app je hkrati poučna in zabavna predstava, kjer je predstavljen razvoj glasbe od leta 1900 do danes seveda skozi igro, ples, glasbo. Zgodba je oprta na dogajanje v nekem razredu, v katerem morajo dijaki pripraviti projektno nalogo o glasbi in seveda si v času računalnikov in pametnih telefonov, pomagajo prav s temi, oziroma z aplikacijo Jukebox. Nalogo seveda odlično opravijo, a ob tem spoznajo, da je dobra glasba tista, ki se dotakne človeka. Tudi za to predstavo je to mogoče reči, gotovo smo mnogi, ki smo si jo ogledali presenečeni ugotavljali, koliko potenciala imajo mladi in koliko med njimi jih je odličnih igralcev, pevcev, interpretov. Samo želimo jim lahko, da bodo te svoje sposobnosti v življenju s pridom uporabili in jih gojili.

Foto: arhiv

A za to imajo še čas, ta trenutek je aktualna predstava, ki je plod dela številne ekipe, naj omenim samo igralce in vokaliste, ki so poleg zbora, plesne skupine in leve banda Gvido Jukebox.app, ves čas držali dinamiko dogajanja na odru. Igrali so: Luka Atelšek, Ado Bečić, Tadeja Lukanc, Blaž Oder in Saša Šižgorič, peli pa so poleg Luka in Saše še David Dominković, Ivana Dominković, Natalija Ferkeža, Maja Kumer, Nina Pečko in Anamarija Podjaveršek. Pohvaliti velja tudi odlične kostume, koreografijo, priredbe, scenarij, sliko, projekcijo...skratka, vse tisto, kar pripomore h končnemu efektu predstave in užitku gledalca.

Predstava pa je še vedno aktualna na deskah kulturnega doma Velenje, za najem predstave lahko pokličete na številki 041 41 48 61 in 031 34 36 30.

MILOŠKA B. KOMPREJ

Pomladni koncert za mame

Seveda ni pomembno komu je bil koncert Pihalnega orkestra Zarja pravzaprav namenjen, pomladi ali mamam, ali vsem skupaj, pomembno je to, da je vnesel v vsakdan nekaj veselega pomladnega pričakovanja in tradicionalno glasbeno poslastico.

Orkester, pod vodstvom Mirana Šumečnika, ki že vrsto let razvaja domačo in tujo publiko z odličnim glasbenim izborom, je tudi na koncertu v Kulturnem domu Šoštanj 25. marca pokazal, da zna zaigrati za vse okuse. Zaigrali so nekaj skladb iz svojega tekmovalnega programa, ki so

Foto: Marjan Tekauc

ga nadgradili z glasbo za »vsa ušesa« in z nastopi posameznih vokalistov, Zarje Gošnik, Natalije Prikržnik in Maje Oderlap. Slednja je k programu prispevala avtorsko delo, napitnico, poskočnico, Za to pa pijmo, ki jo je orkester v aprilu igral v priljubljeni tv oddaji Raketa in se z njo tudi potegoval za naziv Naj napitnica. Skladba je bila v Šoštanju premierno predstavljena in navdušila dvorano, tako kot nastop priložnostno sestavljenega Okteta pihalnega orkestra, ki je poskrbel za lepo vokalno presenečenje.

Ob materinskem dnevu je zbrane nagovoril še šoštanjski župan Darko Menih, ki je poudaril vlogo žene in matere tako doma, kot v družbi. Skoraj odveč je povedati, da si je orkester ob koncu prislužil takšen aplavz, da je moral program podaljšati še za dve skladbi. Predsednik orkestra Srečko Potočnik se je za pomoč ob koncu zahvalil Občini Šoštanj, firmi Instalacije Krevzel, Franc Krevzel in ekipi Zavoda za kulturo Šoštanj.

Orkester šteje že preko sto članov, tekmuje v elitni koncertni skupini in sodi v sam vrh slovenskih pihalnih orkestrov. V letu 2014 se bodo spet preizkusili na različnih tekmovanjih in srečanjih z ostalimi sorodnimi sestavi.

MILOJKA B. KOMPREJ

»Z igro in plesom v pomlad«

Tako se je glasilo vabilo na območno srečanje otroških folklornih skupin Šaleške in Zgornje Savinjske doline. Že nekaj let je to srečanje v Šoštanju, letos je bilo natančneje 6. marca v Kulturnem domu v Šoštanju. Organizatorji srečanja so bili: Javni sklad RS za kulturne dejavnosti-območni izpostavi Velenje in Mozirje ter Zavod za kulturo Šoštanj.

Vodja izpostave Velenje (JSKD), Nina Mavec Krenker je povedala, da je te vrste območno srečanje že nekaj let v Šoštanju. »Na srečanje se folklorne skupine same prijavijo. Ne gre za tekmovalnost. Sodeluje tudi strokovni spremljevalec, ki poleg te regije spremlja še Koroško in Celjsko regijo. Spremljevalec izbere skupine za regijsko srečanje. Skupin ne ocenjuje, ampak jih pokomentira, pohvali ali graja, jim poda mnenje, kako delajo,« je povedala Mavec Krenkerjeva. Pove še, da je njihov namen spodbujati mlade k plesu, poznavanju folklorne, poznavanju ljudskega izročila, kulturne dediščine.

V programu letošnjega srečanja so nastopili: otroška folklorna skupina Šaleškega folklornega društva Koleda Velenje, otroška folklorna skupina Mali Facki iz OŠ Frana Kocbeka Gornji Grad, otroška folklorna skupina Mlinček iz KD Ljubno ob Savinji, mlajša folklorna skupina Kresničke 1 iz OŠ Gustava Šiliha Velenje, otroška folklorna skupina Srednji Facki iz OŠ Frana Kocbeka Gornji Grad, folklorna skupina Kresničke 2 iz OŠ Gustava Šiliha Velenje, folklorna skupina Šmentana muha iz OŠ Gustava Šiliha Velenje in otroška folklorna skupina Veliki Facki iz OŠ Frana Kocbeka Gornji Grad.

Skozi igro in ples smo lahko občudovali otroško nadarjenost in smisel za glasbo. S prisrčnostjo so otroci pričarali dobro uro plesnega užitka in hudomušnosti skozi njihove oči.

MELITA JELEN

Foto: Dejan Tonkli

Družijo jih pesem

Vokviru Galerijskih večerov se je v začetku aprila v Mestni galeriji Šoštanj predstavilo Društvo oktet Zavodnje, sestav, ki ga že skoraj 37 let vodi Jože Grabner. Kljub temu, da je sestav prepoznaven in velikokrat prisoten na prireditvah v občini Šoštanj in izven nje, so poslušalci v večeru izvedeli marsikaj novega o društvu pa tudi o posameznih članih. Prvotna zasedba bratov Grabner Staneta, Silva, Toneta in Jožeta, je privabila v sestav še Karla Rogelška in Alojza Jevšnika ter Zdravka in Janeza Friškovca.

Foto Dejan Tonkli

Seveda se je z leti sestav spreminjal, nekateri so odšli drugi prišli in tudi od bratov Grabner je v sestavi še samo Jože. Imena niso spreminjali, čeprav sta sedaj v sestavi dejansko samo dva člana iz kraja Zavodnje. Njihov repertoar obsega preko 200 pesmi in tudi novi člani se jih sproti učijo. Vaje so imeli dolga leta kar pri Jožetu doma, zdaj pa vadijo v tamkajšnjem domu. Posebej prepoznavni so postali leta 1993, ko so se udeležili srečanja oktetov Slovenije in prepričali s svojim nastopom. Nastopajo pa tudi zunaj meja. Izdali so že dve zgoščenki, Zdajšnji sestav so I tenor Grega Reberšak in Justin Hudobrennik, II tenor Janko Stropnik in Miro Perovec, I bas Janez Grabner in Vlado Kompan ter II bas Vojko Ovčjak in Jože Grabner. Kot rečeno smo o njih izvedeli marsikaj zanimivega, velika večina jih je tudi sicer glasbenikov, Jože Grabner piše priredbe in hodi rad v hribe. Različne instrumente igrajo tudi Vojko Ovčjak, Janko Stropnik ter Justin Hudobrennik, Miro Perovec je bil član številnih vokalnih sestavov, tudi uspešnega Šaleškega okteta, Vlado Kompan je tako zvest oktetu, da se na vaje vozi celo iz Velenja, Grega Reberšak s svojim lepim glasom pa se velikokrat pojavi kot solist. Poleg pogovora je bilo v večeru veliko pesmi, tako, da je ura namenjena druženju pobegnilo v drugo...

MILOJKA B. KOMPREJ

Lepo je biti muzikant

Andrej Hudobrennik je dolgoletni član Pihalnega orkestra Zarja. Je eden tistih vsestranskih »muzikantov«, ki mu je glasba položena v zibelko, saj je harmoniko igral tudi njegov oče. Tako je bilo pričakovati, da so bili prvi nastopi v njegovem spremstvu. Seveda se je kmalu preizkusil tudi v drugih sestavih - Tik tak je bil eden izmed tistih, ki ga spominja na mlada leta.

Nato je igral s Francijem Zemetom, z Ansambлом Sredenšek pa pri Ta pravih 6, s katerimi je leta 2008 dosegel lep uspeh. Med 34 sodelujočimi ansambli so bili absolutni zmagovalci festivala Števerjan. Zanimivo naključje ali pa tudi ne, ga je pripeljalo do sodelovanja z ansambлом Štirje Kovači, ki letos praznujejo 60 let delovanja. Legendarni Franc Šegovc, ga je z veseljem sprejel v svoj sestav. Hkrati pa spet igra pri ansamblu Sredenšek, ki dokazuje, da kvaliteta zdrži. Pravi, da mu je vsak ansambel in vsako igranje dalo nekaj svojega in da se je v tem času, ne samo prekalil v igranju, temveč tudi spoznal, da je biti muzikant trdo delo. Zato resno jemlje tako vaje in nastope z orkestrom, kot delo v ansamblih.

Medtem si je Andrej ustvaril družino in glede na prej povedano je jasno, da mora imeti družina kar precej razumevanja za njegovo odsotnost od vsakdanjih opravil. Andrej ne bi bil Andrej, (tisti, ki ga poznate, veste,

da zna marsikaj obrniti na šalo) če ne bi tako malo za šalo, malo pa zares rekel, da ima ženo tudi za to, da ga kdaj pa kdaj spomni, da je poročen.

Foto: Milojka B. Kompelj

MILOJKA B. KOMPREJ

Smehovci navdušili na prvem koncertu

Andrej, Žiga, Miha in Jure so mladi fantje, ki jih že večina pozna pod imenom Smeh. Ansambel Smeh. 6. 4. 2014 je bil dan, ki si ga bodo fantje zapomnili za vedno. V telovadnici OŠ KDK Šoštanj so pripravili svoj prvi samostojni koncert ob tretji obletnici delovanja in ravno na ta dan je izšla njihova prva zgoščenka.

Koncert je fantom odlično uspel, saj je bila dvorana nabito polna, navdušenje in energija pa sta bila neverjetna. V dve uri in pol dolgem koncertu, je niti programa vlekel Andrej Hofer, s humorističnimi vložki pa je vmes segal poštar Rudi. Spoznali smo lahko dogodivščine fantov iz otroških let.

Foto: Matej Vranič

Smehovci so svojo prvo zgoščenko poimenovali po njihovi najbolj prepoznavni skladbi Brez tebe, s katero so se lani predstavili na festivalu Števerjan in prejeli nagrado za najboljšo melodijo in najboljši trio festivala. Na njihovi zgoščenki najdemo še skladbe: Skupaj sanjava (Graška Gora 2013, Zlati pastirček), Zadnja beseda, Ko bom odšel (Srebrni pastirček, Dolenjske toplice), Zate (nagrada za najboljši mladi ansambel oddaje Polka in majolka 2013), Lipa, Ljubica mojega srca (finale SPV 2013), Le verjemi, Ostal sem sam in Zame ustvarjena. Vse pesmi so zaigrali in zapeli tudi na koncertu. Skupaj s Smehovci pa so nastopili še naslednji glasbeni gosti: Poskočni muzikanti, Ognjeni muzikanti, Ansambel Stil, Ansambel Vikend, Barbara in Martin Jehart, Mladi upi, Mladi Dolenjci, Spev in Modrijani, ki so poleg svoje glasbene točke zapeli tudi skupaj s Smehovci. Prav tako je z njimi zapel Blaz Planinšek, avtor njihove pesmi Zame ustvarjena, skupaj z Borisom Goličnikom pa so izvedli pesem Lipa.

Polno dvorano je raznežila skladba Le s teboj, ki so jo fantje malo priredili in zapeli ob spremljavi Borisa Jelenka. Evforijo pa so povzročili Kvatropirci, ki so skupaj s Smehovci zapeli venček dalmatinskih pesmi. Koncert so zaključili z venčkom Slakovih pesmi, kjer so se Smehovcem pridružili vsi nastopajoči in dvorano spravili na noge.

Kako so se Smehovci počutili pred koncertom? »Občutki so bili zelo mešani. Veselili smo se in pričakovali, bili pa smo tudi zelo živčni. Ti živčki so se umirjali med samim koncertom, ko so nas prepevali nev-

erjetni občutki«, pravijo. Kaj pa po koncertu? Žiga je povedal, da so bili zelo pozitivno presenečeni. »Kljub vsemu trudu, energiji in naporu, ki smo ga vložili noter, nam ni žal in smo zelo veseli, da se je tako speljalo. Komaj čakamo na naslednje leto, na naš drugi koncert«. O sodelovanju z drugimi ansambli in učenjem njihovih pesmi pravijo, da je to še boljše, saj so pesmi malo drugačne in niso naveličani, tako kot izvajanja svojih komadov. Skoraj enotno so Žiga, Jure, Andrej in Miha odgovorili, da se jim je najboljša točka na koncertu zdel dalmatinski venček s Kvatropirci in zaključni Slakov venček.

Katera pesem pa Smehovcem največ pomeni? Žiga pravi, da je to Brez tebe, ki je tudi njihova naslovna skladba in pa Le verjemi. »Le verjemi ni ljubezenska pesem. Posvečena je prijatelju, ki je šel čez težko življenjsko preizkušnjo«. Ostali trije so se v en glas strinjali, da je to skladba Ostal sem sam, ki je tudi njihova prva skladba. Avtor večine pesmi na zgoščenki je Žiga Školc, harmonikar, sodelujejo pa še Miha Lesjak, Boris Golavšek, Matjaž Vrh, Franjo Oset in Blaž Planinšek.

Ansambel Smeh v prihodnjem letu načrtuje veliko igranja na veselicah. Posneti želijo kakšno novo skladbo in posneti še kakšen videospot. Udeležili se bodo festivala Števerjan 2014. »Pripravljati se moramo pa tudi na koncert prihodnje leto«, so za konec povedali nasmejani fantje.

MELITA JELEN

Mestna knjižnica Šoštanj, program prireditev maj 2014

Knjižni sejem

ponedeljek, 5. 5. 2014

Za vse ljubitelje starih knjig, sejem rabljenih knjig, prvi ponedeljek v mesecu. Sejem bo potekal v času odprtja knjižnice, od 10.00 do 18.00 ure.

Da knjige ne bi romale na odpad, jim skušamo najti na sejmu nov dom, tako ohranimo dostojanstvo starim odsluženim knjigam, ki še vedno nosijo v sebi sporočilo za vsakogar, ki si bo vzel čas zanjo in njene porumenele liste.

Poleg podarjenih knjig prodajamo tudi knjige, ki so odslužile svojo nalogo v naši knjižnici, z namenom, da najdejo pot med ljudi in tako polepsajo dan strastnim bralcem in zbirateljem.

Knjige se prodajajo po simbolični ceni 1€. Pri nakupu ali prodaji lahko sodelujejo vsi člani in nečlani knjižnice, pri tem postavite simbolično ceno sami.

Zaključna prireditev z Ireno Vrčkovnik

torek, 6. 5. 2014, od 10.00 do 18.00

Zaključna prireditev projekta. Skozi ves dan pred šoštanjso knjižnico sejem domačih izdelkov in dobrot. Sodelujejo Društvo podeželskih žena Šaleška dolina, Univerza za III. življenjsko obdobje, Društvo zeliščarjev Velenje, Osnovna šola Karla Destovnika Kajuha – Šoštanj, Center za vzgojo, izobraževanje in usposabljanje... Ob 19. uri pogovor z Ireno Vrčkovnik.

Dogodek je del projekta Z znanjem na(d) vas – vseživljenjsko učenje za vsakogar, ki je nastal v okviru LAS Šaleška dolina in je delno financiran s strani Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja.

Zvočna kopel

sreda, 21. 5. 2014, ob 18.00 uri

Gong se je uporabljal že pred 4000 leti in je znan kot instrument izredne transformacijske moči. Njegov zvok pomlajuje naša telesa in nam odpira doživljanje polnosti življenjske energije.

Že dan pred srečanjem je priporočljivo popiti več vode kot običajno. S seboj prinesite podložko za ležanje in odejo. Priporočljivo je, da prinesete tudi platenko vode. V knjižnici bodo na voljo tudi stoli. V čarobni svet zvokov gonga vas bo popeljala Nives Kraševac.

Organizator zvočne kopeli je idejni vodja skupine Šoštanj društva Šole zdravja Ljubica Donko.

Zaželeno je predhodna prijava na e naslov: jtlovadba@gmail.com

Življenje na kolutu

»Hej, kaj je pa s teboj? Ta molk ti ni prav nič podoben. Pa te menda ja ni strah,« vpraša in se nasmeje. »Strah? Mene? Ah, kje pa,« zamahnem z roko. »No ja, malo že,« priznam, začuden nad dogajanjem. Zagledam se skozi okence, onkraj katerega ni nič. Je le neka čudna svetloba, ki je nisem še nikoli videl. Letim nad oblaki, skozi moje možgane pa se, brez vsakega reda, podijo vse mogoče misli. Zdi se, da se mi v glavi vrti kolut, na katerega je posneto vso moje življenje. Kadri se menjavajo, jaz pa sem le nemi opazovalec. Ob pogledu na glavnega akterja, ponekod čudno izmaličenega, me spreletava srh. Nenavadno podoben mi je.

»Nisi nič radoveden? No, le poglej,« mi pomežikne, ko med prsti prelagam zeleno pisemsko ovojnico. Roke se mi tresejo, v kotičkih oči pa zaskeli. Tako čaroben je nocojšnji večer, da se iz trenutka v trenutek bojim, da se bo razblinil, razpočil kot milni mehurček in da je naenkrat ne bo več. Že dolgo ne verjamem več v Boga, a tega, da sem spoznal Tinko, si ne znam razložiti drugače, kot da mi je podarjena. Sedi tu, ob meni, mirna in potrpežljiva, jaz pa se vedem kot najstnik, ki ne ve, kam pogledati. Le kaj je v pismu? Je napisala, da me ima rada, da mi odpušča? Če bi pisalo, da odhaja, bi se najbrž vedla drugače. Pogledam proti sveči, ki dogoreva, počasi dvignem pogled in vidim njen obraz, ožarjen s plamenom. Kako je še zmeraj lepa, pomislim, ko se mi nasmehne. Nerodno, ker mi srce divje razbija, razvozlam srebrn trak. Čestitka ali kar koli je že, drhti med okornimi prsti. Strah me je. Je darilo? Nikoli jih nisem bil vajen prejemati. Počasi odprem. Na veliko je napisala, da bi lahko bral brez očal. Njena nenavadna pisava in ... za trenutek se mi zazdi, da se srce ustavi. Je to mogoče? Saj ne praznujem rojstnega dne. Šele sredi poletja smo. »Si pozabil, jaz pa nisem,« me pogleda. »Pa ne da je danes obletnica ... ah, nič, nič, zmotil sem se,« skušam prikriti zadrego. Najina obletnica bo naslednji mesec. Eno leto, odkar se poznavata. Tega nisem in ne bom nikoli pozabil. Danes pa ... ja, zdaj vem. »O, draga moja ...« Ne morem nadaljevati, ker so se besede razpršile med naju. Popolnoma zmeden sem. Kaj naj ji rečem, kako naj ji pojasnim? Morda pa tega niti ne pričakuje.

Konji so galopirali proti meni, kar naprej in kar naprej, jaz pa sem se zapletal v neskončne pajčevine in se nisem mogel umakniti. In nekaj je nenehno lezlo po meni in me zbadalo. Niso bili ne komarji, ne pajki, morda črvi, podobni pijavkam. Bolj sem se jih otepal, več jih je bilo, konji pa so galopirali. Slišal sem jih, videl sem jih, samo to vem. In bilo me je strah. Bilo je grozljivo. Kričal sem, kričil z rokami. Pot je lil z mene v potokih, srce pa je razbijalo in razbijalo. Naenkrat ni bilo ničesar več.

Ko sem se zbudil, sem imel roke privezane z nekakšnimi pasovi. Nisem vedel, kje sem, še manj, kako sem prišel tja. Približal se mi je moški v črtasti pižami in rekel, da sem se drl kot jesihar. Kaj je hotel s tem povedati? Ves zbehan sem gledal okoli sebe, dokler me ni narava spomnila, da moram s postelje. Poskušal sem se izviti iz zank ali kar je že bilo tisto platno, pa ni in ni šlo. Ko sem se še enkrat ozrl po prostoru, je pristopila mlada blondinka. »Ste se končno umirili?« je vprašala, meni pa se ni niti sanjalo, kaj to pomeni. »Saj sem miren, čisto miren sem,« sem hitel zatrjevati, ko mi je sprostila roke. »Pusti me vendar, mudi se mi,« sem zagodrnjal, ona pa se ni dala. »O ne, ne, sami pa ne.« Ko sem hotel vstati, mi je bilo še manj jasno, kaj je z menoj. Noge me niso držale in tresel sem se kot list v vetru. In mi je pomagala. Do stranišča in nazaj. Popolnoma sem izgubil občutek za čas, a ne le to. Tudi prostora nisem znal umestiti. Popolnoma nič nisem razumel in hotel sem domov, ker sem moral nakrmiti konje. »Še sebe ne moreš,« se je oglašil nekdo s sosednje postelje. »Kdo pa si ti, da boš meni govoril, kaj morem in kaj ne,« sem se skušal jeziti, čeprav niti tega nisem zmogel. Imel je prav, ta moj sostanovalec. Res nisem mogel sam jesti. Sem poskusil, ko so me posedli, vendar je skoraj vse pristalo na pladnju in ob njem. Sem bil

Vir: splet

lačen, to že, hkrati pa mi je bilo ves čas slabo. In roka, moj bog, kako se je tresla. Le malo sem prinesel do ust. Potem mi je mladenka v modrem pomagala, me hranila kot dojenčka. Dajali so mi tudi neke kapsule, jaz, cepec, pa sem se jih branil, ker sem bil prepričan, da je v njih strup. Vsi po vrsti, ki so se ustavljali ob moji postelji, so kar naprej govorili o spanju. Nekje od daleč sem jih slišal. »Prespati mora. Prespati mora,« so ponavljali, sam pa nisem imel pojma, kaj se pravzaprav dogaja.

Počasi se mi je le začelo dozdevati, da je nekaj hudo narobe. Sem v bolnici in je ob meni medicinska sestra? Nisem vedel, koliko dni sem preživel v tako odsotnem stanju. Kasneje so mi povedali, da cele štiri. In peti dan se je prikazala. Ničesar nisem razbral z njenega obraza. Ta hlad, to brezizraznost sem poznal. Bil je mešanica jeze, razočaranja, obupa, morda celo gnusa. »Tokrat sem še prišla, a vedi, da zadnjič. Tega ne prenesem več. Takega te ne bom več gledala. Ogaben si bil in zaudarjal si kot dihur,« je skoraj vpila hčerka, ko mi je pomagala preobleči prepoteno bluzo. »Samo še za v norišnico si bil. Od te prekleto pijače se ti je zmešalo. Saj se bo še meni, če se bom še dolgo ukvarjala s teboj.« Ni prvič stresala svoje jeze name in ni prvič grozila, da me noče več videti, toda nekaj je bilo drugače. Nekaj v njenem tonu. Ali pa je bilo drugače z menoj? Tako strah me ni bilo še nikoli.

Nisem ji ugovarjal. Njen tresočji glas se je umirjal, spreminjal. Ko je govorila, sem gledal mimo nje, besede pa so padale vame. Med pripovedovanjem, kaj vse se je dogajalo, kako strašno je bilo, sem se pogrezal sam vase. Jaz, ki še mravlji ne bi storil nič žalega, sem počenjal grozljive reči. Sredi noči sem robantil po hlevu, vpil na konje, jih pognal na dvorišče, potem pa rogovil še po hiši. Glasno sem preklinjal, zbudil vso hčerkinjo družino, klatil in klatil okoli sebe, kričal, begal iz sobe v sobo, jih obtoževal strašnih stvari, grozil, da bom vse pobil. Kot da to ni bilo dovolj, sem v drvarnici pograbil sekuro in mahal še z njo. Menda sem govoril, da se že rešim, da jim že pokažem, kdo sem. Hčerko, ki sem jo imenoval s povsem neznanim imenom, sem krivil, da je neko golazen poslala name. Potem sem preklinjal svojo, že desetletje pokojno ženo. O, Bog mi odpusti.

»Zdaj je, kar je,« je odrezavo rekla in mi ponudila robec. Šele po nekaj minutah sem se zavedel, da jočem kot otrok. Tudi ona je jokala. Sram me je bilo. Pa ne teh solza. Sram me je bilo let, ki so minevala, ne da bi se jih prav zavedal. Zdaj so zavita v meglo in zdi se mi, da tisti tepec, ki je kolovratil skoznje, sploh nisem bil jaz. Zakaj, zakaj se je to moralo zgoditi? Saj nisem hotel. Nikoli nisem hotel nikogar prizadeti, nikoli! Potem mi

je povedala, da je bilo tokrat zelo resno. Moje utrujeno srce se je hotelo ustaviti. »Bil si že na oni strani. A ti bo zdaj vendarle dovolj? Ne bom te več prosila, ker sem se sprijaznila z dejstvom, da hočeš zavreči življenje. Pa ga daj, saj je tvoje. Le nikakor ne morem razumeti, zakaj je morala ona, ki se je borila zanj, oditi.« Otrla si je solze, jaz pa sem pomislil na ženo. Ja, ona je bila hvaležna za vsak dan, za vsako uro.

Sedim na letalu. Prvič. Tinka je ob meni. Grevna na počitnice. Le kdo bi mi verjel, ko bi mu povedal? Starec z borno pokojnino, ves zguban in s temnimi madeži na duši, potujem. Za tretjo obletnico moje treznosti nama je podarila potovanje.

Nisem še opravil s preteklostjo. Nisem še prehodil vseh dvanajst stopnic. V AA¹ sem našel prijatelje, ki me spodbujajo. Še precej dela me čaka. Včasih se bojim, da bi me leta prehitela. Nisem več mlad in ne vem, koliko časa mi bo še podarjenega, a nekaj še moram narediti, prej tudi umrl ne bom. Tako si mislim sam pri sebi, ko oblaki bežijo mimo naju. In odločim se. Bom, takoj, ko se vrneva, bom naredil. Obiskal bom hčerko in jo prosil, naj mi odpusti. Večini drugih, ki sem jih na svoji vegasti poti skozi desetletja prizadel, sem se že opravičil, le do nje ne morem in ne morem. Je breme krivde pretežko? Je njena zamera pregloboka? Saj nekako slutim, da mi je odpustila, toda vprašal je nisem nikoli. Bo lahko kdaj pozabila, kako jo je bilo sram, ko sem se klatil po vasi in o njej razlagal vse mogoče, na njen račun sklepal bedne kupčije, jo dobesedno ponujal. O bog, samo z besedami, pa vendar. Že takrat sem bil v krempljih alkohola. Bo lahko kdaj pozabila, da sem na njenem maturantskem plesu zaspal že pred večerjo, kar za mizo. Mi bo lahko odpustila, da je nisem obiskal niti, ko je rodila. Bodo moji vnuki kdaj razumeli, zakaj sem vsako leto znova pozabljal na njihove rojstne dneve? Kako naj si odpustim, da sem vse pomembne dogodke zadnjih desetletij prepil, prekrokal in da jih zato v mojem spominu sploh ni?

Prav danes, ko sem tu, nad oblaki, je moj tretji rojstni dan. Le kako sem lahko na to pozabil? In čez dva meseca bom spet praznoval. Naložil

Vir: splet

si bom sedmi križ. Zdaj se starosti ne bojim več. Ona je ob meni. Ona, ki jo je življenje premetavalo po nemirnih oceanih, butalo ob ostre čeri, a ni nikoli obupala. Ona, ki ve, kaj pomeni trpljenje bližnjih, ona, ki je za roko držala umirajočega moža in že čez leto dni še sina, ona, ki zna ceniti vsak vdih, pa čeprav diha le s polovico pljuč, mi vliva voljo in vero v življenje. Ob njej sem živ. Nisem le sivolasni starec, ki je polovico življenja utopil v alkoholu. Sem človek, ki je hvaležen za izkušnje, pa čeprav grenke in boleče. Še znam imeti rad. Bom, ko se vrneva, bom obiskal hčerko. Prosil jo bom odpuščanja. Zdaj vem, da to moram narediti. Ne bom več odlašal. Ne bom dovolil, da bi bilo prepozno

»Hvala, draga moja. Hvaležen sem usodi, da te je naplavila na mojo obalo. Hvaležen sem tebi, da se nisi obrnila proč, ko si slišala mojo zgodbo,« počasi govorim, ko božam njeno roko. Rahlo drhtečo, zgubano, zgarano, a toplo, ljubečo.

¹Anonimni Alkoholiki

TANJA P. HOHLER

OKOLJU PRIJAZNE MALE BIOLOŠKE ČISTILNE NAPRAVE SBR REG

Podjetje **R-GROUP d.o.o.** se je specializiralo kot **projektant/proizvajalec lastnih bioloških čistilnih naprav** (namenjenih 4-im ali večim, tudi do 2000 osebam) za čiščenje komunalnih odpadnih vod.

Mala biološka čistilna naprava je namenjena za čiščenje odpadne vode iz stranišč, kopalnic, kuhinj in podobnih virov onesnaženja v gospodinjstvu, poslovnih zgradbah in gostinskih lokalih. Odpadna voda priteka v mehanski del biološke čistilne naprave, kjer se večji delci usedajo. Nato voda odteka v biološko stopnjo, iz katere očiščena voda odteka naprej v ponikalnico ali v odprte vode.

PREDNOSTI MALE BIOLOŠKE ČISTILNE NAPRAVE SBR-REG:

- slovenski proizvod
- hitra in enostavna montaža (majhna teža)
- dolga življenjska doba
- enostavno vzdrževanje
- visoka učinkovitost čiščenja
- odlično razmerje cena/kakovost
- **garancija na posodo 30 let, na elektro opremo 1 leto**

V zadnjih letih smo prodali **več kot 700 bioloških čistilnih naprav** različnih velikosti. V letu 2012 smo zaključili uradno testiranje delovanja MČN velikosti 5 PE do 50 PE pod pogoji kot jih predpisuje slovenski standard za male čistilne naprave SIST EN 12566-3:2005+A1:2009 in **od pooblaščenega inštituta (TÜV) prejeli Izjavo o skladnosti - tako se lahko kot prvi pohvalimo s popolnoma slovenskim proizvodom certificirane kakovosti.**

 r-group
www.r-group.si

 080 30 04

**UČINEK
ČIŠČENJA
98,2%**

Nathan Priest: Elektra si zasluži uvrstitev med najboljših 8 ekip v Sloveniji

Zadnjo zmago proti Slovanu si je Elektra že pred zaključkom Lige za obstanek zagotovila prvoligaški status v naslednji sezoni. Nathan Priest oz »Nate«, kot ga kličejo prijatelji in soigralci, je na tej tekmi prikazal svojo najboljšo igro doslej v dresu Elektre. 24. letni Američan je s svojimi odličnimi predstavami, visoko motiviranostjo, veliko željo po zmagi in z pozitivnostjo, ki jo prenaša na ekipo, dokazal svoje kvalitete.

Nate, tvoje igre postajajo boljše iz kroga v krog. Na zadnji tekmi si bil najboljši igralec svoje ekipe z 22 točkami, 5 skoki in 2 blokadama. Kako si ti videl zadnjo tekmo?

Stvari se končno postavljajo na svoje mesto. Malce pozno sicer, ampak kakor pravi stari izrek: »Bolje pozno kot nikoli!« Za mojo dobro predstavo na zadnji tekmi gredo zasluge k mojim soigralcem. Jaz sem le izvrševal naloge, ki mi jih je zadal trener. Poizkušal sem priti do ugodnega položaja pod košem in zadeti skozi kontakt. To mi je tudi dobro uspevalo. Moram izpostaviti organizatorja igre Žigo Zagorca, ki mi je pravočasno podajal žoge in mi namenil spodbudne besede ko je bilo to najbolj potrebno.

Prihajaš iz Severne Karoline v ZDA, kakšna je največja razlika med ZDA in Slovenijo?

ZDA in Slovenija sta si seveda zelo različni, ampak jaz sem odrasel v majhnem mestu, ki je zelo podobno Šoštanju. V takšnem majhnem lokalnem okolju te vsi spodbujajo in ti želijo dobro. Ravno to je veliko pripomoglo k mojemu boljšemu počutju tukaj. Največja razlika je zagotovo hitrost in kvaliteta življenja. V Ameriki je ritem življenja veliko hitrejši in enostavno si ljudje ne vzamemo čas zase in za uživanje. Tukaj je to povsem nasprotno. To je zagotovo stvar, ki mi je odprla oči tukaj v Sloveniji.

Zgleda, da si se dobro ujel z ekipo in tudi z lokalno skupnostjo. Kako ti je všeč Slovenija in naše mesto Šoštanj?

Res imam rad svojo ekipo in soigralce. Kljub temu, da sem se ekipi pridružil na sredi sezone, so me sprejeli pozitivno. Menim, da smo se dobro ujeli, glede na to, da nismo dolgo časa skupaj. Prav soigralci so mi veliko pomagali v prilagajanju na novo okolje. Enako pa bi lahko rekel tudi za lokalno okolje, saj se nikoli nisem počutil nezaželenega, drugačnega ali izločenega iz družbe. Vesel sem vsakega pozdrava na cesti ali povabila na kosilo.

Z zadnjo zmago v Ljubljani si je ekipa že zagotovila obstanek v Ligi Telemach. Kaj pričakuješ od zadnje tekme proti Tajfunu?

Moj glavni namen ob mojem prihodu v Slovenijo je bil, da ekipi dam svojo energijo, skoke in borbenost. Ekipi sem želel nuditi tisto kar je zanj v tistem trenutku najbolj potrebno. Menim, da smo v Ligi za obstanek s svojimi igrami vsem svojim navijačem in tudi Sloveniji dokazali, da si zaslužimo igranje v Ligi Telemach in to kljub temu, da smo imeli svoje težave na igrišču in izven njega. Za to tekmo si zagotovo želim zmage. Ne maram porazov in močno si želim uvrstitve v četrtfinale državnega prvenstva ter tekme proti Krki. Proti Tajfunu pričakujem trdo igro z veliko energije, podobno kot na zadnjih dveh tekmah. Na koncu pa seveda našo, zagotovo trdo prigarano, zmago.

Kakšni so tvoji načrti po koncu sezone in ali si pripravljen priti nazaj v Slovenijo še za eno sezono?

Po končani sezoni se bom vrnil nazaj domov v ZDA in se povsem posvetil rehabilitaciji moje poškodbe. Želim si svojo pripravljenost vr-

niti nazaj na 100%, zato da bom lahko znova prikazoval takšne igre kot sem jih sposoben in bi jih tudi moral prikazovati celotno letošnjo sezono. Kljub temu, da nisem igral slabo v Ligi za obstanek, sem prepričan, da bi ob 100% pripravljenosti tej ekipi lahko dal še več in prikazal še boljše igre. Moram priznati, da sem se ob svojem prvem letu v Evropi naučil ogromno o stilu košarke tukaj in primerjave z ZDA. Si pa ta trenutek ne želim biti nikjer drugje kot v Šoštanju. Rad igram za Elektro in zares sem vzpostavil trdno vez z mojimi soigralci (Lelič, Bajramlić, Zagorc, Brčina, Podvršnik ...). Hvaležen sem košarkarskem klubu Elektra za vse kar je naredil zame in za ponujeno priložnost. Ne bi se branil priložnosti, da se ekipi pridružim tudi v prihodnji sezoni, da bi skupaj dokazali Sloveniji, da je Elektra prava stvar in da je sposobna uvrstitve med najboljših 6 ekip v Sloveniji.

Rad bi izkoristil to priložnost in se še enkrat zahvalil vsem navijačem za podporo meni in tudi celotni ekipi. Dokazali smo, da je z trdim delom in vztrajnostjo vse mogoče. In to navkljub situaciji, ki na trenutke ni bila najbolj rožnata.

Nate na Pustem gradu. Foto: Tomaž Sinigajda

TOMAŽ SINIGAJDA

Naši glasbeniki niso nasankali

Vse skupaj se je začelo 14. marca, ko je bilo na Golteh organizirano uradno smučarsko prvenstvo slovenskih glasbenikov. Na podlagi rezultatov slovenskega tekmovanja so se v ekipo za 23. svetovno prvenstvo uvrstili Franci Podbrežnik iz skupine Happy band, Niko Legat in Aljoša Jazbec iz ansambla Veseli Begunčani, Jakob Matijevc iz skupine Larix, Vili Bezjak iz ansambla Kolibri, Matija Selišnik iz skupine Kačji pastirji in Špela Osterc, flavistka Pihalnega orkestra Zarja Šoštanj. Ta ekipa se je pred dnevi udeležila svetovnega smučarskega prvenstva glasbenikov v Schladmingu v Avstriji.

Celotna slovenska smučarska ekipa s Špelo Osterc in kristalnim pokalom.

Foto: arhiv

Organizatorji so se zelo potrudili, saj so kljub pomanjkanju snega na Planaiu uspeli pripraviti odlične pogoje za tekmovalce v veleslalomu na bližnjem Hochwurznu. Nezahtevna veleslalomska proga je vzdržala 140 tekmovalcev iz različnih evropskih držav. Špela je dobila številko tri, ostali naši glasbeniki so imeli številke med 24 in 92. Konkurenca je iz leta v leto večja, saj na sceno prihaja cela vrsta nadarjenih glasbenikov smučarjev iz vse Evrope. Špela Osterc je v močni ženski konkurenci za odlično tretje mesto prejela atraktiven pokal. Slovenska ekipa I. (Veseli Begunjčani) je bila na zavidljivem šestem mestu, med državami pa je Slovenija dosegla tretje mesto, takoj za Avstrijo in Nemčijo. Najhitrejši predstavnik slovenske ekipe je bil Franci Podbrežnik, ki je zasedel deseto mesto. Absolutni zmagovalec smučarskega svetovnega prvenstva glasbenikov, ki je v Evropi zelo priljubljeno, je bil Christoph Kornberger iz Avstrije. Avstrijski tekmovalci so bili zmagovalci celotnega tekmovanja, saj so letos zasedli vseh pet prvih mest na moški tekmi, podobno je bilo tudi med glasbenicami, med katerimi je bila najhitrejša avstrijka Lisa Seper.

SREČKO POTOČNIK

Strelci zveze veteranov iz Šoštanja uspešni v Celju in Kamniku

Slovenska vojska si ob osnovnem poslanstvu in nalogah, ki vključujejo tudi pomoč drugim državnim organom in organizacijam ter civilnim združenjem pri zagotavljanju varnosti in blaginje državljanov, stalno prizadeva, da z dodatnimi aktivnostmi, ki jih izvaja na območju RS podpira ohranjanje in krepitev obrambne kulture in domovinske zavesti državljanov in državljanov ter podpira in ohranja javno mnenje o obrambnem sistemu in Slovenski vojski.

Tako je pričela izvajati strelska tekmovanja z vojaškim orožjem (puška M-48, kal. 7,9 mm) za člane društev Zveze veteranov vojne za

Foto: arhiv

Slovenijo (ZVVS), Zveze Slovenskih častnikov (ZSČ), Društev upokojencev MORS, Zveze društev in klubov MORIS oz. z društvi s katerimi ima SV sklenjene pogodbe o sodelovanju, kakor tudi z vsemi zainteresiranimi državljani Republike Slovenije.

Tako je v petek, 4. 4. 2013 na strelišču Pečovnik v Celju potekalo na I. ravni tekmovanje v ekipni konkurenci v streljanju z vojaško puško M-48, kal. 7,9 mm za društva in organizacije.. Ekipa je lahko štela 3 člane, ne glede na spol.

Strelskega tekmovanja na strelišču Pečovnik – Celje, se je udeležilo 32 ekip predvsem iz celjske regije.

Izmed 32 ekip je prvo mesto osvojila ekipa OZ VVS Celje z 262 osvojenimi krogi.

Šoštanska ekipa OZVVS Šoštanj I. je osvojila 7. mesto in ekipa OZVVS Šoštanj II. 15. mesto. Skupaj je tekmovalo 96 tekmovalcev. Med posamezniki je prvo mesto osvojil Slavko Frece iz OZ VVS Celje (95 krogov).

Najboljši trije iz OZVVS Šoštanj so bili Tihomir Mohor (29. mesto) Jože Čanč (30. mesto) in Robert Borovnik (33. mesto)

Pred strelskim preizkusom v Celju pa je ekipa šoštanskih veteranov sodelovala na strelskem tekmovanju za prehodni pokal občine Kamnik. To strelsko tekmovanje se je odvijalo v soboto, 29.3. na strelišču Lovske družine Špitalič v Špitaliču. Potekalo je za prehodni pokal ob prazniku občine Kamnik in v organizaciji Zveze veteranov vojne za Slovenijo in Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Kamnik – Komenda. Obenem je bilo to že 10. občinsko odprto tekmovanje v streljanju z malokalibrsko puško. Tekmovanja se je udeležilo 16 ekip Območnih združenj veteranov, Strelskega društva Kamnik in lovskih družin. Turnir so si prišli ogledat tudi gostje, med njimi predstavniki občine Kamnik, ki je bila tudi pokroviteljica tega strelskega tekmovanja. Na strelišču se je pomerilo 48 strelcev, ki so dosegli zelo dobre rezultate, kljub temu, da gre za občasne strelce z MK orožjem. Tekmovanje je potekalo posamično in ekipno po 3 člani z malokalibrsko puško serijske izdelave z odprtim merkom, in sicer leže brez jermena na tarčo 50 x 50 cm na razdaljo 50 metrov. Serija 3 strelcev je bila poskusna in serija 10 strelcev za oceno v času deset minut.

Najboljši rezultat v ekipni razvrstitvi je dosegla ekipa OZVVS Celje.

Tekmovanja se je udeležila tudi ekipa iz OZVVS Šoštanj in sicer: Robert Borovnik, Franc Oštir in Jože Čanč. Šoštanska veteranska ekipa je zasedla deveto mesto z 277 osvojenimi krogi.

Tekmovalce je pozdravil in jim čestital podžupan občine Kamnik, ki je ekipam in najboljšim strelcem podelil bronasta, srebrna in zlata priznanja.

Turnir v Špitaliču je bil ponovno odlična priložnost za prijateljsko srečanje sosednjih veteranskih in drugih organizacij, ki so se udeležili strelskega tekmovanja. Po zaključenem tekmovanju so se udeleženci zadržali v prijateljskem druženju.

LEON STROPINK

Eden najpomembnejših ukrepov je, da ne kadimo ter vzgojno vplivamo na otroke in mladostnike, da ne bodo nikoli začeli kaditi.

Zdravstveni dom Velenje
Vodnikova 1, 3320 Velenje

**Preživimo Dan upora proti
okupatorju in prvomajske praznike
v čistem in zdravem okolju.**

Bogoslužna oznanila

Svete maše na belo nedeljo, 27. aprila 2014:
Šoštanjka župnijska cerkev ob 7., 8.30 in 10.30 uri (slovesnost svete birme).
Šoštanjka mestna cerkev ob 19. uri.
Zavodnje ob 9.15 uri. | Bele Vode ob 8. uri.

Na praznik sv. Jožefa delavca, 1. maja 2014, bo ob 10h sveta maša na Svetem Križu.

Svete maše na 3. velikonočno nedeljo, 4. maja 2014:
Šoštanjka župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri (skupni krst).
Šoštanjka mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Zavodnje ob 10. uri. | Bele Vode ob 8.30 uri.
Topolšica ob 10. uri. | Sv. Florjan ob 11.15 uri.

V soboto, 10. maja 2014 bo v šoštanjki župnijski cerkvi srečanje zakoncev jubilar-tov ob 10. uri.

Svete maše na 4. velikonočno nedeljo, ne-deljo Dobrega Pastirja, 11. maja 2014:
Šoštanjka župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri.
Šoštanjka mestna cerkev ob 11.15 in 18.30 uri.

Zavodnje ob 10. uri. | Bele Vode ob 8.30 uri.
Gaberke ob 10. uri.

Svete maše na 5. velikonočno nedeljo, 18. maja 2014:
Šoštanjka župnijska cerkev ob 7., 8.30 in 15. uri (Vera in luč).
Šoštanjka mestna cerkev ob 11.15 in 18.30 uri.
Zavodnje ob 10. uri.
Bele Vode ob 11. uri (Slovesnost prvega svete-ga obhajila). | Topolšica ob 9.30. uri.

Svete maše na 6. velikonočno nedeljo, 25. maja 2014:
Šoštanjka župnijska cerkev ob 7., 8.30 in 10.30 uri (slovesnost prvega svetega obhajila).
Šoštanjka mestna cerkev ob 18.30 uri.
Zavodnje ob 9.15 uri. | Bele Vode ob 8. uri.

Svete maše Gospodov vnebohod 29. maja 2014:
Šoštanjka župnijska cerkev ob 8.30 uri.
Šoštanjka mestna cerkev ob 18.30 uri.
Zavodnje ob 10. uri. | Bele Vode ob 8.30 uri.
Topolšica ob 17. uri.

Svete maše na 7. velikonočno nedeljo, 1. junija 2014:

Šoštanjka župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri (skupni krst).
Šoštanjka mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Zavodnje ob 10. uri (slovesnost prvega svetega obhajila).
Bele Vode ob 8.30 uri. | Topolšica ob 10. uri.

Svete maše na Binkošti, 8. junija 2014:
Šoštanjka župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri.
Šoštanjka mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Zavodnje ob 10. uri. | Sveti Križ ob 10.30 uri.
Gaberke ob 9. uri.

Šmarnice

V mesecu maju bomo obhajali šmarnično pobožnost. Od ponedeljka, 5. maja do sobote 31. maja bodo zato večerne maše v župnijski in mestni cerkvi ob 18.30 uri. Maše s šmarnično pobožnostjo bodo tudi v Gaberkah ob sredah in petkih ob 17. uri, v Topolšici pa ob torkih in četrkih ob 17. uri.

Sveta spoved

Zakrament prve spovedi za prvoobhajance in starše bomo obhajali v soboto, 17. maja. Vsi prvoobhajanci in njihovi starši (tudi iz Belih Vod in Zavodenj) se bomo zbrali ob 9h v Šoštanjki župnijski cerkvi.

*Čestitamo ob dnevu
upora proti ukopatorju
in vam
želimo prijetne
prvomajske praznike!*

Skrbimo za čisto okolje!

NIVIG

PODJETJE ZA NIZKE GRADNJE IN KOMUNALNO INFRASTRUKTURO
TER DRUGE STORITVE d.o.o.

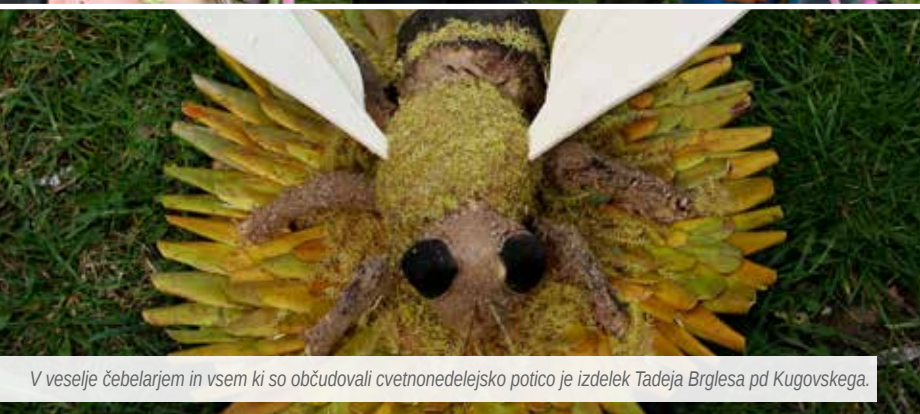
Aškerčeva 20, 3325 Šoštanj
Tel.: 03/ 891 10 03 fax: 03 / 891 10 04 GSM: 041/ 624 166 e-pošta: nivig@siol.net

Lojz Gluk je s butaricami opremil svoje otroke sam pa izdel in prijel potico flosarski kol v roke.

Ljubenske potice

Za konjiča napreči na kmetih potrebujemo konjsko vprego najvažnejši je komat.

V veselje čebelarjem in vsem ki so občudovali cvetnonedelesko potico je izdelek Tadeja Brglesa pd Kugovskega.

Ribiška palica stojalo az razrez drvi in vrtna zalivalka so bili letošnji izdelki družine Voler iz Lok pri Ljubnem.

V zadnjih letih neprekosljiva družina Brgles pd Kugovska z zares vrhunsko izdelanimi ljubenskimi poticami.

Jožica in Božidar Kumprej s Planine pri Ljubnem ob Savinji sta prinesla na žegen in ogled sito in gepl na konjsko vprego.

Slonček iz lesa in poslikan z listi in semeni iz narave.